

UVODNIK

Pozdravljeni, dragi učenci in učenke!

Po krajšem premoru je pred vami spet šolski časopis. Ime smo izbrskali iz arhiva nekaj let nazaj, zato ima številko 2. Prinaša novičke, krajše tekste, ki osvetljujejo delo na šoli in še kaj ob šoli. Urednice bi želele, da bi bilo tistega ob šoli več, a se vi težko pripravite k pisanju, naše priganjanje pa je bob ob steno. Ja, urednice smo kar učiteljice, ker nekako ni mogoče najti termina, da bi se lahko vsi, ki vas zanima delo z glasilom, dobili in uskladili med seboj.

Nekateri učenci, pardon, učenke so prispevali kar nekaj člankov in tudi z različnih področij. Nekaj prispevkov je angleških. Učiteljice so vas pohvalile, da ste bili zelo ustvarjalni.

Kaj lahko najdete na letošnjih časopisnih straneh?

Najpomembneje je, da se devetošolci, ki zapuščajo šolo, proslavijo, in letos so se, saj so vsi napisali t. i. razredne pesmi. Lepo, da so vsakega posameznika malo obdelali oziroma predstavili njegovo izstopajočo značilnost. Jasno, šolo sestavljate učenci, kakopak! Verze z akrostihom vam je posvetila gospa Murovec.

Nato polistate po intervjujih. Ker imamo novo ravnateljico, jo moramo vsi bolje spoznati, a na drugi strani se poslavljamo od tistih, ki gredo v zasluženi pokoj.

Sledi malo šolskega utripa. Nato se ustavimo ob hobijih, ki so zelo različni in nekaterim smo dali prostor na naših straneh. Tudi kako je doma in katera žival nam je všeč, se je prikradlo noter.

Ker je letos Ljubljana svetovna prestolnica knjige, smo predstavitvam knjig in mnenjem o njih namenili malo več prostora. Nekateri ste knjižnico pogosto obiskovali in skrbno prebirali knjige. To je vaše delo.

Horoskop najdemo v vsaki reviji, a naš je šolski, naše modne zapovedi pa so kul. Z recepti za prehranjevanje lahko prepotujete različne svetovne destinacije, pa še premakniti se vam ni treba daleč.

Nekaj je razvedrilnih strani, uganke so celo v angleščini.

Ne sme pa manjkati seznam, katerih tekmovanj ste se udeležili in kako uspešni ste bili. Tistim, ki ste dosegli priznanja, še posebej čestitamo, čeprav je tudi res, da je pomembno sodelovati.

uredništvo

DEVETOŠOLCI SE POSLAVLJAJO

PREDSTAVLJA SE 9. A,
ki tišine ne pozna.
To smo mi,
poznajo nas vsi.
V zbornici skoz o nas govorijo,
ker učiteljem sive lase delamo.
Mapce napolnili smo,
saj ajevci malo razgrajali smo.
Skupaj skoz držimo
in nikomur se ne pustimo.
Mi največje legende smo,
sedaj pa naj se predstavimo:
ANJA naša predsednica,
Türkova je naslednica.
MARKO najvišji je,
pri košarki premaga vse.
TATJANA miss razreda
brez pudra ne zdrži
in cel razred gor drži.
DŽEVAD v četrtem pridružil se nam je,
od takrat vemo o Bosni popolnoma vse.
BAČI in SAŠA nerazdružljivi sta,
pri rokometu ga razturata,
pri pouku pa raje spita.
PETRIČ glavca našega razreda je,
v petkah ga ne premaga nihče.
Prava popotnica PIA je,
prepotovala celine je vse.
Za vzdušje SKUBIC poskrbi
in vedno čefurijado vrti.
DRAGANA za šport poskrbi,

tukaj konkurence ni!
KIKI med uro zmeraj spi,
zato neopravičene dobi.
Seveda pa tudi pametnjakovič je,
njegovim izjavam vedno smejimo se.
VESNA in ŽIVA vedno skupaj tičita
in nas dobro nasmejita.
KUMŠE naša lenoba je,
po hodnikih vedno vleče se.
Sončica ERMINA jezika,
učiteljem predaha ne da.
OKORN za svoj izgled dobro skrbi,
laske v pravi pozi drži.
SABA v razredu tih,
pri nogometu premaga vse.
MATEJEVA zabava na računalniku je,
za pouk ne zmeni se.
TILEN mrga je prava,
vedno je tam, kjer je zabava.
ALEKSANDER filozofira skoz,
tudi Einstein mu ni kos.
JERNEJ kmečki poba je,
vedno za delo zavzema se.
ŽIGA zamorjen nikoli ni,
vedno za šale poskrbi.
Zdaj to pesmico pišemo
in se poslavljamo
ter vam sporočamo:
NIKOLI VAS NE POZABIMO!

Deveti a pa zdaj odhaja,
Elan počasi se ohlaja,
Vihravo zdaj se čas vrti.
Enkrat odideš – vse se
spremeni,
Trdijo mnogi, ki skoz' to so šli.
Edino to še čaka, da zleti,
Miru, poletja si želi.
Usta držijo se na smeh,
Angeli sreče so v očeh.

9. B STOJI PRED VAMI, DA SE VAM PREDSTAVI!

LINA in KLARA razredna politika vedno vse organizirata. Čeprav različni sta, se skupaj vedno zabavata.

ČEMAN vedno za smeh poskrbi, saj izjavam njegovim se vsak nareži. S PRIMARJEM si ideje deli, kaj veš, kaj vse se jima po glavi podi. On vedno za puncami nori, s košarko jih očarati želi.

ANA vedno glasna je, iz nje zafrkavat ni dobro se. Tud na odru Mavretička znajde se, ker petje res zakon ji je.

ANDRAŽEK res prikupen je, zelo razume z zajčki in ptički se in čisto podoben dr. Dolittlu je.

EMINA in LAURA pravi športnici sta, na tekmah se vedno za Krim potrudita. Emini gimnastika res dobro gre, Laura golmanka roketne žoge ubrani vse.

GOLOB razredni genij je, a ker pisavo grdo ima, se dostikrat s tem zafrknit zna.

TIMOTEJ avione vozit in sestavljat zna, tudi pri tehniki same petke ima.

TINA odličnjakinja vedno pomagati nam zna. Razume dobro z vsemi se, saj zelo nerada krega se.

SVIT neroden je zelo, v gipsu mu je zdaj že kar lepo. Čeprav plezalec dober je, se tudi kot plesalec kar izkazal je.

ŽIGA ob živce nas spravi, ko s svojim teženjem se meče za nami. A vseeno je naš ljubljeneček mali.

HANC, FLAJS in AVSEC trije majhni Mihati. Vsi so športniki. Hanc je pravi fuzbaler, Flajsi pinkpong žogce rad ima, Avsec pa na teniških igriščih počuti se kot doma.

NIKA poskočna plesalka je, v pisane barve vedno obleče se ter z LUČKO naokoli potepa se.

Ona mala razigrana punca je, riše res zelo lepo, zato oblikovno šolo naslednje leto obiskovala bo.

NOVAK na iPod prkloplen je vedno, saj Greenday posluša raje, kot da mu je bedno.

KNAVSU se šola brez veze zdi, raj se okol z motorjem podi in se shuffle plesat uči.

ŽAN zamuti v šoli vse, a na bajku ful dobr znajde se. Vsi poznamo ga kot našga Žučota.

GAŠPER vse zvrsti plesa obvlada, v razredu pa skoz neki naklada.

ZADNJIČ TUKAJ PRED VAMI SMO MI B-JEVCI ZBRANI. VESELI SMO, DA KONEC JE, A VSEENO POGREŠALI MED SABO BOMO SE. ZAHVALILI RADI UČITELJEM BI SE, ZA ZNANJE, VZPODBUDE IN POHVALE VSE. SPOMIN NA OSKARJA VEDNO OSTAL NAM BO, KER IMELI SMO RES SE LEPO! ☺

Deveti b pa zdaj odhaja,
Elegantno, v slogu zvezd.
Vnema za delo mu pojema,
Energija več ga ne zajema.
Trmasto se naporom upira,
Enica nič ga ne znervira,
Misli si svoje in z roko zamahne,
Uganka vsem je, ko usahne
Bojevitost mu in: "Ne več," –
dahne.

RAZREDNA PESEM 9. C

Preveč o našmu klasu je za napisat,
zato, ker težko je vsazga posebi opisat.
Osem let smo skupi držal, se smejal,
pa lumparije po šoli zganjal.
Zdej pa bomo o vsakmu čist neki
malga ščvekal.
AVA, EVA, piflarja, v razredu angelčka,
na hodniku levčka dva,
ko pa 4-ka prileti,
še ANA prihiti in jima robce razdeli.
ELIN je zmeri glavna tema, sam zdej
mu je še IZA na pomoč prletela,
da učitlom bota skup živce snela.
TUGO, KOSI, KRAL, za smeh jim nikol
ni žou,
sej zarad njih je v razredu pravi šou.
MATIJA v ženski družbi res uživa,
z VERONIKO sta nerazdružljiva,
pol pa še EVA in ZALA upleteta se
in to res prava klapa je.
MAŠA in NEJC nagajivca dva na šoli res
razturata,
po celmu klasu smeh razširjata,

ko pa CECA zavn še zadere se,
celmu klasu utrga se.
KATJA in URŠA best frendici sta,
pri kemiji se vedno javita
in tko gospo Genijo z znanjem očarata.
NEJA v petkah naokrog hiti
in tko vse fante vedno obnori.
Mala JULIJA velike odre osvojila bo,
saj s svojim glasom občinstvo očarat
zna zelo.
KAJA konje rada ma,
pa tud jahat jih zlo dobr zna.
ANDREJ s kolesom se okol podi,
zato za šolo časa ni,
ko pa pogovor na punce naleti,
Andrej samo skrivnostno zardi.
IZTOKU peka tortic bolje od učenja
gre,
zato se na slaščičarsko vpisal je.
Tu je še gospa (razredničarka)
Pečaver,
ki nas komandira res vse naše šolske
dni,
in to smo mi vsi = 9. c ←carji

Deveti c pa zdaj odhaja,
Etapo zadnja vztrajno zanj
prihaja.
Vrtoglavo se še kdaj vzpne
v nebo.
Edino tu in tam je še zelo
lepo.
Temačne misli pa prežene
Enormna količina dobre
volje,
Mimika obraza, ki nasmehe
pričara,
Upanje – tudi če jih kdaj
prevara.
Celicam dobro dene, se
počuti bolje.

9. D SE POSLAVLJA
V prvem razredu smo se
spoznali
in od takrat vedno skupaj
držali.

Zdaj ko osnovno šolo
zapuščamo,
se predstavljamo.
Mi-D-jevc!

V razredu 21 nas je,
vsak nekaj posebnega je!
Predsednica KRISTINA
zares dama je fina.
Suha kot prekla,
ta naša je dekla.

ANITA
vsak dan je lepša seniorita.
Vedno urejena
in nikoli zamorjena.
Naš ŽAN računalničar je
pravi,
če je kaj narobe, vse takoj
popravi.

ANA banana, kot prijazna
punca
po šoli je znana.

TILEN si dobre ideje izmisli,
na raznih tekmovanjih blesti.

MATEJA je hitra kot srna,
zato tudi njen priimek je tak,
piše se Srnjak.

JURE je dober hribovec,
povzpel se ni le na Golovec.
Tabornik najboljši je stric
z imenom MATIC.

EVA sonček v našem
razredu je,
saj vedno smeje se.
Super MARIO naš razredni
je norček,
zna pa biti tudi pravi srček.
HANA riše res lepo,
postala arhitektka bo.
ŽIGA je športen zelo,
njegova ljubezen je kolo.
SANJA se skoz v ogledalo
gleda,
je posebnost našega
razreda.

ANŽE je fant, ki nas zabava,
vedno v smeh nas spravi
njegova predstava.
Pri nas imamo veliko
posebnosti.

Ena od njih je ta,
da razred kar tri TEJE ima.
Da jih ločimo, vzdevke jim
določimo:

BOŽI velika športnica je,
ki rada v moči meri se.

Cool punca je MIKI,
pa še noben učitelj je nima
na piki.

In še PETKO
tenisačica,
ki vsazga dobr ušamarit zna.

V petem razredu prišla je
ena tamala,
po imenu ZALA.
Njene izjave

so vredne objave.
Isto leto je prišla tudi
ADISA,
njena prijaznost je vredna
opisa.

Tu je še naša DUNJA,
ki v Postojni zdaj se uči
in včasih na Rudnik prileti.
Ter seveda KARMEN,
ki skoz je z nami bla,
vendar zaradi bolezni je
odšla.

Pršla je nazaj, ne u nš klas,
mi jokalo smo na vs glas.

V sedmem se nam je
pridružil ALEN
in ostal naš sošolec stalen.
Zadnje leto prišla še ELMA
je,

vsi vemo,
da z njo žur se začnema.

To je vse,
kar nas je
najboljše generacije.

Zdaj se poslavljamo in
obljublamo,
da oskarja nikoli ne
pozabimo.

Učiteljem pa sporočamo,
da boljšega razreda nikoli ne
bo.

In zdaj ko odhajamo,
to sporočilo vam ostalo bo.
VAŠ NAJBOLJŠI 9. D!!!

Deveti d pa zdaj odhaja,
Elegije piše, se posavlja,
Vtise iz preteklosti popravlja
Emocije na novo si postavlja.
Tako zave se, da živeti ni lahko,
Enakosti ni nikjer in je ne bo.
Moč mlada pa se vendarle krepí,
Učencem v glavo stopi, sije iz oči,
Da v tem poletju zlato zažari.

INTERVJUJI

INTERVJU Z RAVNATELJICO OLGO KOLAR

Gospa Olga Kolar je ob koncu lanskega šolskega leta postala ravnateljica naše šole. Ker je bila prej vodja podružnične šole Rudnik, je vsi učenci ne poznamo najbolje. Prosili smo jo, če bi za naše glasilo odgovorila na nekaj vprašanj in zelo rada je privolila.

Ali lahko v nekaj besedah opišete sami sebe?

Sem oseba, ki si je celo življenje želela delati z otroki. Otroke imam rada.

Drugače pa sem vesele narave, športnica, rada berem.

Kateri so vaši hobiji?

Moj hobi je šport. Zelo rada tečem. V zimskem času sicer malo manj, ko je topleje, pa popoldanski prosti čas namenim teku. Občasno se udeležim kakšnega maratona.

Kam ste hodili v osnovno šolo?

Osnovno šolo sem obiskovala na Dobrovi, kjer sem tudi živela. To je kraj blizu Ljubljane. Imeli smo celodnevno osnovno šolo, kar pomeni, da je bila to posebna oblika osnovne šole. Tam smo bili tudi popoldne.

Dopoldne smo imeli pouk, tako kot ga imate sedaj, vmes je bila malica in potem kosilo. Po kosilu pa smo imeli nadaljevanje pouka. Spomnim se, da smo imeli po kosilu tudi samostojne ure učenja. Pod vodstvom učitelja smo delali domače naloge in se pripravljali za naslednji dan.

Kateri so bili vaši najljubši predmeti in katerih niste marali?

Najraje sem imela zgodovino in geografijo, fizike pa nikoli nisem marala.

Se vam je kateri izmed osnovnošolskih učiteljev posebej vtisnil v spomin in zakaj?

V osnovni šoli sem imela kar nekaj zelo prijetnih učiteljev, tista, ki se mi je precej vtisnila v spomin, je naša bivša ravnateljica. Ona je bila moja učiteljica v 3. razredu in najbolj se spominjam njene vesele narave. Njene ure so bile prijetne, polne smeha in zabave.

Ste v osnovni šoli obiskovali katero interesno dejavnost?

V celodnevni osnovni šoli, ki sem jo obiskovala, nismo imeli toliko interesnih dejavnosti, kot jih imate na voljo vi danes. Se pa spomnim, da sem hodila k pevskeму zboru in knjižničarskemu krožku ter obiskovala krožek odbojke.

Ste se v osnovni šoli udeleževali katerih tekmovanj?

V odbojki sem bila eno leto v šolski ekipi, s pevskim zborom pa smo hodili na tekmovanja oziroma na revije ljubljanskih pevskih zborov.

Kaj pa tekmovanja v znanju iz različnih predmetov?

Tekmovala sem iz slovenščine, vendar samo na šolskem področju. Ne spomnim pa se, da bi šla kdaj naprej na državno tekmovanje.

Kateri od osnovnošolskih dogodkov se vam je najbolj vtisnil v spomin?

Že prej sem omenjala našo bivšo ravnateljico. Bil je 1. april. Deževalo je, zelo je deževalo. Zraven naše šole je bila večnamenska dvorana. Spomnim se, da je prišla v razred. Mi smo jo nahecali, da en učenec manjka, vendar se je skrival v omari. Pa smo potem rekli: 1. april in se je smejala. No, potem je pa minila kakšna ura, pa pravi: Joj, dragi otroci, danes smo vam pripravili eno presenečenje. V tisto večnamensko dvorano je prišla lutkarska skupina in za vas pripravila gledališko predstavo. Zberite se vsi takoj zunaj, ker nas že čakajo. Mi smo bili zelo navdušeni tretješolci, tekli smo dol, se hitro preobuli. Rekla je, pa glejte, da se boste zunaj lepo postavili v vrsto. Naš in sosednji razred, 3. a in 3. b, stojimo zunaj. Ker je zelo deževalo, smo imeli dežnike. In še zdaj vidim, kako se je v zgornjem nadstropju, tam kjer je bila zbornica, odprlo okno in je stala gospa Marnova, zraven pa še učiteljica 3. b pa sta takole dol zavpili: 1. APRIL!!!

Jaz se spomnim tistih naših presenečenih obrazov in smeha teh dveh učiteljic. To sem si pa res zapomnila. Je dogodek, ki ga ne bom nikoli pozabila.

Ste se po osnovni šoli težko odločili, kam naprej? Ne, prav spomnim se, ko sem bila nekje v četrtem, petem razredu osnovne šole, sem doma velikokrat popoldne svojo sestro pa kakšnega medveda posadila za mizo in smo se šli šolo. Tako da sem že takrat vedela, da bom učiteljica.

Zakaj ste se odločili za učiteljski poklic?

Kaj pa vem zakaj, po moje je bilo to v meni.

Kaj vam najprej pride na misel ob besedah osnovna šola Oskarja Kovačiča? Učenci. Zato ker ste vi tisti, ki to šolo ustvarjate, mi pomagamo, ampak vi ste tisti, ki dajete tej šoli ime, ugled veljavo ...

Kaj imate v načrtu za našo šolo v prihodnosti?

To, kar sem ravnokar omenila: učenci ste tisti, ki dajete imidž naši šoli: ko prinesete domov sebi in nam veselje iz različnih tekmovanj, ko dosežete same dobre uspehe. Želim si, da bi tako nadaljevali. Razvijati moramo projekte, kot je Poletna šola Barje, ki je krasen projekt in ga vodi gospa Simončič. In pa tisto, kar si vsi zelo želimo, in je že dolga leta v naših glavah in srcih: prizidek. Srčno upam, da ga bomo v nekaj letih dobili, da bomo potem skupaj lažje in bolj kakovostno delali.

Kaj bi posebej sporočili učencem?

Hitite počasi. To pomeni, odraščajte, ampak ne odrastite prehitro.

pripravile:

Ava Rajh, Ana Berkopec in Eva Rajh, 9. r

INTERVJU Z UČITELJICO MARJETO PETRICA

Kako to, da ste se odločili za poklic učiteljice fizike? Kaj je bilo tisto, kar vas je pritegnilo?

Zato ker sem že iz osnovne šole vedno pomagala učencem pri matematiki in fiziki. Inštruirati sem začela že v petem razredu osnovne šole. Sošolke, sošolce, sosede. Pritegnilo me je delo in raziskovanje, vse, kar se dogaja v naravi. Kaj je nebo, zemlja, vesolje.

Ste s tem poklicem zadovoljni?

Zelo. To se tudi vidi in sliši.

Se vam pri učenju otrok dogajajo kakšne zanimive reči?

Zelo zanimivih je veliko. Prva je ta, da marsikaj sami odkrijejo, kot si jaz zamislim. Sledijo njihova opazovanja narave, ki so drugačna kot moja. To mi pomaga pri delu in tako sem od marsikaterega učenca tudi kaj pridobila. Prav zato sem nekatere stvari naslednji generaciji lažje razložila.

Ste bili kdaj tudi razredničarka?

Ves čas, dokler nisem imela prevelikega števila ur. In to v glavnem 8. in 9. razredu, kjer sem učila fiziko.

Ali imate kakšen spomin na razred, ki je bil v vaših očeh nekaj posebnega?

Ja, imam. To je razred, mislim da tista generacija, kjer je bilo več fantov kot deklet. Povprečna ocena koncu 8. razreda osemletke je bila skoraj 4. To pomeni, da so bili delavni, uspešni in zagnani. Danes jih je cel kup visoko izobraženih doktorjev znanosti, veliko jih je tudi uspešnih iz matematike in fizike. Kaj pa te, zdajšnje generacije?

Zdajšnje generacije so prav tako posebne, a prej smo bili morda bolj povezani drug z drugim.

Za koliko šolskih tekmovanj ste vadili z učenci?

Začelo se je leta 1981. Torej 29 let.

Ali ste učili otroke svojih bivših učencev?

Ja, jih še vedno učim.

Koliko let že traja vaša delovna doba?

37 let.

Kaj mislite o razvoju in uspehu naše šole?

Šola ima lepe uspehe, kar se tudi vidi po dobrih rezultatih na vseh predmetnih področjih.

Ali imate kakšen nasvet za vaše naslednike?

Nasvetov je veliko, ampak le eden je pravi. Poslušati drug drugega, učenec učitelja ter učitelj učenca. Poslušajmo se ter bomo tako vsi zadovoljni in uspešni.

Kaj počnete v prostem času?

V prostem času hodim v naravo, jo opazujem in razmišljam, kaj se dogaja v njej.

Kako se počutite zdaj, ko greste v pokoj?

Sem v pričakovanju spremenjenega načina življenja in dela. Mislim, da bom še nadaljevala to pedagoško delo in se borila za večjo vlogo raziskovanja in naravoslovja pri nas v osnovni šoli. Glede na to, da ni tehnične vzgoje v devetem razredu in da je predmetov z eksperimentalnimi vajami, kot so kemija, fizika, biologija, premalo na urniku, da bi lahko učenci do različnih ugotovitev sami prišli, je potrebno nekaj narediti. Vse to je dovolj vredno, da se bom v pokoju borila za to. Svoje pedagoško delo bom nadaljevala volontersko, kot hobi, vmes pa bom še pisala o temah iz poučevanja fizike.

Ali bi kaj sporočili letošnji odhajajoči generaciji?

Več zagnanosti, samoiniciativnosti in še več dela. Kajti brez dela ni jela.

Vsi si bomo zagotovo našo učiteljico Marjeto Petrica zapomnili kot vedno nasmejano in veselo, ki si je pridobila posebno mesto v naših srcih. Njenega navdušenja za znanost in za proučevanje narave se je marsikdo med nami nalezal. Naravnost osupljiva je njena energija in zagnanost tudi po 37 letih delovne dobe. Očitno je, da ima rada svoj poklic in življenje. Saj je fizika narava in življenje, kot nam vedno reče pri svojih učnih urah. Je ženska, ki se je borila za znanost in za večjo izobraženost učencev in to, kot lahko preberete v intervjuju, namerava početi tudi naprej.

Emra Bečić, 8. a

Če boš v življenju sledil pravi zvezdi,
ti noč ne bo mogla do živega.

Phil Bosmans

V ŠOLI IN OB NJEJ SE DOGAJA MARSIKAJ

PREKMURSKO DOŽIVETJE

V ponedeljek, 7. septembra 2009, smo se učenci 7. a z učiteljema odpravili na družboslovni tabor. Namenjeni smo bili v Krašče v Prekmurju. Potovali smo približno tri ure.

Vozili smo se iz Ljubljane, mimo Celja, skozi Ptuj, Mursko Soboto do kmetije pri Ferencovih. Med potjo smo se ustavili na Ptuj in si ogledali grad. Ustavili smo se tudi v vasi Gorišnica na Dominkovi domačiji. Videli smo panonsko hišo, ki se ponaša kot najstarejša. Vse stvari so ohranjene. Najbolj mi je bila všeč črna kuhinja. Značilnost panonske hiše je tudi koruznjak. Pot smo nato nadaljevali do turistične kmetije.

Tam smo se razporedili po sobah in vse stvari spravili v omare. Pripravili smo tudi postelje. Do večerje smo bili prosti. Odločil sem se, da bom igral košarko, nato pa še tenis. Čas je hitro minil in že so nam postregli z okusno večerjo.

Naslednji dan smo po zajtrku odšli k čebelarju. Pokrili smo se z zaščitnimi klobuki. Čebelar nam je pokazal čebele, matico in satovje. Po ogledu panja pa si je vsak nekaj kupil v njihovi trgovini. Jaz sem kupil milo iz voska, ker je tako lepo dišalo. Na kmetijo smo se vrnili ravno v času kosila.

Po obedu nas je obiskal gospod in nam predvajal posnetek o Prekmurju. Povedal nam je, da bela štorčija rada gnezdi na podeželju, na dimnikih, električnih drogovih in le redko na drevesu. Izvedeli smo tudi, da je bilo Prekmurje naseljeno že v prazgodovini. Naseljenci so bili Iliri in Kelti. Na koncu smo preverili svoje znanje in rešili učni list, ki se je navezoval na posnetek. Po odhodu gospoda smo imeli prosti čas. Izkoristil sem ga za počitek in poslušanje glasbe. Naslednji dan je bila sredo in čakal nas je pohod po naravnem parku Fuks graba. Del poti nas je spremljal potoček. Na tem pohodu sem užival. Popoldne smo obiskali lončarja in pokazal nam je, kako se delajo izdelki iz gline. Nato smo se še sami poskusili, kako smo spretni. Jaz sem naredil posodo.

Zadnji dan nas je čakal obisk sušilnice sadja. Sadje najprej operejo, olupijo, narežejo, nato ga sušijo v komorah. Na koncu smo sadje poskusili in ga dobili za darilo.

Družboslovni tabor je trajal štiri dni. Med tem časom sem užival in se veliko naučil. V Ljubljano smo se vrnili z izdelki, ki smo jih naredili in me bodo spominjali na Prekmurje.

Jan Abram, 7. a

OBISK PRI LONČARJU

Šole v naravi se vsi učenci zelo veselimo. Starejši brat, ki se je tabora udeležil že pred leti, mi je povedal, da bomo spoznali veliko zanimivega in srečali čudovite ljudi. Hkrati mi je pojasnil, da bodo dnevi zelo naporni in da ne bo časa za lenarjenje. V Prekmurje sem tako odšla polna radovednosti in velikih pričakovanj.

Prekmurje je čudovita pokrajina na severovzhodu naše države. Leži ob meji z Avstrijo in Madžarsko. Zanj so značilne velike ravnine, zato se prebivalci ukvarjajo predvsem s poljedelstvom. Del pokrajine pokrivajo gozdovi, ki ljudem nudijo les in so vir kisika. V času našega bivanja v Prekmurju smo obiskali veliko različnih krajev in spoznali

prijazne domačine. Tako smo gostovali pri lončarju, čebelarju, sadjarju, gozdarju in izdelovalcu košar. Lončarja smo obiskali v torek. V prelepem sončnem in toplem vremenu smo se z avtobusom pripeljali na lončarjevo domačijo. Prijazni gospod nas je pričakal na dvorišču pred

svojo delavnico. Pojasnil nam je postopek izdelovanja lončenih izdelkov. Za oblikovanje lončene posode je imel na voljo dve vrsti naprav, in sicer na električni in na nožni pogon. Zadnjo je uporabljal, ko je pred našimi očmi kos naravne gline oblikoval v prečudovito vazo. Dokler smo spretnega lončarja pri delu le opazovali, je bilo izdelovanje lončenih izdelkov videti zelo preprosto. Ko pa smo sami sedli na njegov stol, se je naše mnenje v trenutku spremenilo. Vsak izmed nas si je prizadeval narediti vazi podoben izdelek, a to ni bilo enostavno. Pri delu smo se zelo zabavali in skoraj do solz nasmejali. Nekateri smo imeli boljši, drugi slabši občutek za oblikovanje gline, nekatere je lončar pohvalil, drugim pa zaželel več sreče prihodnjič. Spoznali smo, da je za poklic lončarja potrebno imeti veliko ročnih spretnosti in potrpežljivosti. Ob koncu našega obiska je prijazni gospod vsakemu izmed nas podaril lončen izdelek, ki ga je sam izdelal. Hkrati nam je obljubil, da bo naše izdelke dokončno obdelal in nam jih pripeljal v šolo.

Dnevi v Prekmurju so prehitro minili. Vreme nam je bilo ves čas zelo naklonjeno, saj je bilo sončno in prijetno toplo. Bivanje si bom zapomnila tudi po odlični hrani, kot je prekmurska gibanica. No ja, tudi jahanje osla na čebelarjevi domačiji je bilo nepozabno. Ker seveda ne znam jahati, je bilo vse skupaj videti precej smešno. Pa nič zato! Morda pa bom nekoč celo izkušen jezdec. Kdo ve?

Adriana Jordan, 7. a

ZIMSKA ŠOLA V NARAVI V RIBNICI NA POHORJU

Tudi letos smo se šestošolci zimskega časa še posebno veselili, saj smo težko pričakovali zimske dogodivščine v šoli v naravi. Končno je prišel težko pričakovani sneženi ponedeljek, ko smo navsezgodaj zjutraj, še malce zaspani, lahko pograbili smučarsko opremo ter se z avtobusom namenili proti Ribnici na Pohorju.

Že v prejšnjih dneh smo se dogovorili, kdo bo s kom v sobi, zato smo se hitro namestili ter jo urno mahnili na sneg.

Zadostovala je kratka vožnja po beli strmini in že so nas učitelji smučarje in deskarje razdelili v skupine in začeli smo osvajati smučarsko in deskarsko znanje.

Razvrščena sem bila v najboljšo smučarsko skupino, ki jo je vodil učitelj Miha Kastelic. Vsak dan smo se učili različnih smučarskih veščin: hitro zavijanje, carvanje, kombinirano tehniko, smuk. Precej zapletene so bile vaje za ravnotežje, smučanje po eni nogi, a nam je nekaterim tudi to uspelo.

Včasih smo svoje znanje urili tudi tako, da smo smučali v dvojicah senčno in zasledovalno. Pogosto smo se razdelili v dve skupini po šest in smučali vsi isto tehniko, torej senčno. Nekajkrat je smučala cela skupina hkrati in po mnenju gledalcev smo smučali enkratno ter ustvarili fantastično predstavo. Prav posebno doživetje je bila nočna smuka, ko smo smučali v soju reflektorjev.

V četrtek smo se smučarji in deskarji pomerili v tekmi, ki pa jo je, žal, oviralo slabo vreme.

Všeč mi je bilo tudi to, da smo se lahko preizkusili v teku na smučeh. Za večino od nas je bilo to prvič, zato smo seveda pogosto padali, a se nismo vdali in smo nasmejani tekli naprej.

Ko smo polni smučarskih doživetij prišli na toplo, pa smo si čas krajšali z izdelovanjem obeskov za ključke ter voščilnic in čestitk.

Ob večerih smo se družili ob gledanju filma ter igranju družabnih iger. Mnogi smo stkali nove prijateljske vezi. Najzanimivejši pa je bil zadnji večer, saj smo na plesu uživali v ritmih različne glasbe.

Prehitro je prišel petek, ko smo se morali posloviti in napotili smo se proti Ljubljani. Spotoma smo si lakoto potešili s slastnimi trojanskimi krofi in kmalu za tem smo našim staršem že lahko pripovedovali o naših nepozabnih doživetjih.

Zala Jerše, 6. c

V letošnjem šolskem letu smo bili kot člani Društva za Ljubljansko barje kar nekajkrat aktivni. Že v septembru 2009 smo sodelovali na medobčinski etnološko-kmetijski prireditvi v Črni vasi.

Skupina učencev je zaigrala igrico z okoljevarstveno vsebino.

Učenke 7. razreda so predstavila aktivnosti na Poletni raziskovalni šoli BARJE 2009.

Naravoslovna skupina se je udeležila ekološke delavnice.

Obeležili smo 2. februar, svetovni dan mokrišč. Učenke in učenci 8. c so oblikovali plakate in misli v zvezi z varovanjem našega bisera – Ljubljanskega barja.

Prehiteli smo vseslovensko čistilno akcijo in že 27. marca 2010 opravili čistilno akcijo na Ljubljanskem barju v bližini Črne vasi. Učenke in učenci so dobili pohvale za svojo delavnost, njihove misli pa nam dajejo upanje na manj nasmeteno prihodnost:

Za naravo smo naredili dobro delo in se ob njem še zabavali. Šokiralo me je, kaj vse smo našli. Delo je bilo občasno tudi umazano. Bili smo odlična skupina z veliko zabave, a tudi trdega dela. Zelo so me šokirali pogledi na vse, kar smo našli, npr. na nafto v potočku.

Tilen Šinkovec, 9. a

Zanimivo je, kaj vse se tam najde. Mislim, da smo z lokalno čistilno akcijo pomagali do globalne čistoče. Preseneča me, da smo našli predvsem hišno opremo: wc-školjko, pečico, grelec za vodo, gume in še in še. Naštel sem le nekaj najhujših primerov.

Aleksander Učakar, 9. a

Na čistilno akcijo sem se prijavila z namenom, da bi s prijatelji očistili naravo. Bila sem presenečena in zgrožena ob pogledu na vse, kar ljudje odvržejo v naravo. Na akciji je bilo zanimivo in poučno. Vesela sem, da nam je uspelo očistiti Ljubljansko barje.

Tatjana Jošić, 9. a

Fotografija daje upanje: komaj vzkaljeni divji kostanji, ki smo jih našli v eni od odvrženih gum, so se v dobrem mesecu razvili v pravi mali gozd v cvetličnem loncu.

Saj po svoje drži, da smo ljudje »ene svinje«, ker je bilo res toliko smeti, od plastičnih kantic do wc-školjke. Tudi štedilnik smo našli v zemlji. Pohvalil bi organizatorje pa tudi domačine, ki so pri tem zelo sodelovali. Pograjal pa bi ljudi, ki svoje odpadke in tudi živalska trupla mečejo v naravo. Upam, da bo te ljudi srečala pamet in ne bodo več odlagali smeti v naravo.

Jernej Železnik, 9. a

Na čistilni akciji je bilo zelo zabavno. Tudi zaradi izkušnje, ki je bila zame zelo pomembna. Takrat sem se spomnil, da mora vsak počistiti pred svojim pragom. Nameravam se udeležiti tudi svetovne čistilne akcije v letu 2012.

Matic Petrič, 9. a

Ko smo se odpravljali na Barje, smo dobili vrečke in rokavice. Tam smo videli zelo veliko različnih stvari, vse od železne blagajne do wc-školjke, jogija, steklenic in še več. Te čistilne akcije sem se udeležila zato, da očistim okolje, v katerem tudi sama živim. Da bi bilo naše okolje bolj čisto in negovano.

Dragana Zarić, 9. a

NARAVOSLOVNO POPOLDNE V DECEMBRU 2009

Za nadarjene devetošolce so učiteljice naravoslovnih predmetov organizirale naravoslovno popoldne. O energiji na biološkem, fizikalnem in kemijskem področju, smo se pogovarjali v prvem delu, v drugem delu pa smo videli zanimive poskuse, ki nam jih je predstavil mag. Tomaž Ogrin z Inštituta Jožef Štefan. Kako smo tudi sami sodelovali pri tem, lahko vidimo na naslednjih fotografijah.

Pri gorenju organskih snovi v čistem kisiku se sprosti več energije kot pri gorenju na zraku.

Čisti vodik mirno zagori.

Dobro, da so decembra kratki dnevi. Čakali smo, da se stemni, ugasnili luči v razredu in naredili poskus z luminolom.

Na tej fotografiji se vidi, kdo je naredil poskus z luminolom v temi.

POLETNA RAZISKOVALNA ŠOLA BARJE

V poletni raziskovalni šoli se dogaja veliko zanimivih stvari. Poleg druženja in spoznavanja novih prijateljev smo se naučili veliko o Ljubljanskem barju. Na terenu smo raziskali barjanska tla, si v Cankarjevem domu ogledali zgodovino Ljubljanskega barja, spoznali ogrožene ptice in živali, ki živijo na tem območju.

Pogledali smo si kamnolom, analizirali nabrani material, obiskali Narodni muzej, kjer smo si ogledali razstavo o Ljubljani, obročkali ptice in v šoli naredili fizikalne in kemijske poizkuse. Z njimi smo dokazali prepustnost tal, preverili električno prevodnost in prevajanje toplote barjanske prsti ter še veliko drugega. Obiskali smo tudi Biotehniški izobraževalni center, kjer smo mikroskopirali. Najbolj zabavni pa so bili poskusi s plini iz vsakdanjega življenja.

Seveda se je našel tudi čas za počitek. Skupaj smo spekli pecivo ali pa se sprostili med plezanjem. Na koncu smo svoje delo predstavili staršem.

Brina Kurent, 7. b

PLANINSKI KROŽEK

Krožek je obiskovalo dvanajst učencev od 6. do 9. razreda. Vsako leto načrtujemo dva jesenska, zimski in spomladanski izlet. Zelo zanimiv je bil izlet na Vogel, kjer smo skoraj dosegli 2000 metrov n. m. Manj sreče smo imeli z vremenom ob vzponu na Javornik nad Črnim vrhom, ki nas je pozdravil z gosto meglo in močnim vetrom na vrhu. Zanimivo je bilo, da se je razgledni stolp občasno kopal v soncu.

Povzpeli smo se tudi na Lisco nad Sevnico. Obiskali smo meteorološki center na vrhu, kjer nam je prijazen oskrbnik razložil o vremenskih napravah in o nekoč delujočem centru protitočne obrambe.

Zadnji izlet načrtujemo na Čaven v Trnovskem gozdu in ogled kraških pojavov v bližini.

Z veseljem vabimo nove člane, ki radi posvetijo prosti čas rekreaciji, spoznavanju Slovenije, narave in prijetnemu druženju.

mentor Marko Andlovic

LIKOVNA KOLONIJA

V letošnjem šolskem letu smo z učenci obiskali staro mestno jedro v Kamniku in upodabljali različne motive, ki jih mesto s svojo zgodovino nudi. Udeležilo se ga je 30 učencev predmetne stopnje in petih razredov naše šole. Ustvarjali so predvsem v tempera tehniki. Najbolj so likovnike pritegnile podobe Starega gradu, Malega gradu, mestne cerkve in rojstna hiša generala Maistra. Likovne izdelke bomo razstavili na obeh stopnjah naše šole.

mentor Marko Andlovic

SHEMA ŠOLSKEGA SADJA

Naša osnovna šola je v letošnjem šolskem letu sodelovala v evropskem sistemu razdeljevanja sadja s finančno podporo Evropske skupnosti. Namen tega projekta je ustaviti zmanjševanje porabe sadja in zelenjave in hkrati ustaviti naraščanje pojavnosti prekomerne telesne teže in debelosti pri otrocih. Učencem smo sadje in zelenjavo razdelili 20-krat zunaj rednih šolskih obrokov. Razdeljevali smo različne vrste sadja in zelenjave. Učenci so sadje in zelenjavo pojedli med poukom in so bili navdušeni nad tem projektom. Prijavnico za naslednje šolsko leto smo tudi že poslali.

vodja šolske prehrane Hedvika Kosmač

KRIŽARJENJE DO KANARSKIH OTOKOV

Po dolgotrajnem pričakovanju smo se v torek, 9. februarja, odpravili na pot proti italijanskemu mestu Savona, kjer se je začelo naše križarjenje.

Vkrcali smo se na ladjo Costa Serena. Pluli smo celo noč in zjutraj prispeli v špansko mesto Barcelona. Najeli smo si taksi, s katerim nas je prijazni gospod odpeljal na triurni ogled vseh največjih znamenitosti mesta, to so Segrada Familija, Kolumbov spomenik, Montjuic ... Na koncu smo se sprehodili po glavni ulici La ramblas, kjer smo kupili nekaj spominkov ter se počasi odpravili v пристanišče k naši ladji. Odpluli smo proti Casablanci v Maroku, do koder nas je ločilo dva dni vožnje. Ta dva dneva smo raziskovali po ladji in že smo prispeli v to mesto na jugu Maroka. Izstopili smo iz ladje in se sprehodili po пристanišču. Taksisti so nas takoj začeli vabiti v svoje avtomobile, da bi nas popeljali po njihovem mestu. Ko je oči po pravih arabskih običajih zbarantal ceno, se je naš ogled po šestmilijonskem mestu lahko začel.

Ogledali smo si znameniti lokal, v katerem je bil posnet film z naslovom Casablanca, nato pa smo nadaljevali pot do mošeje Hasana II., ki je druga največja in ima celo najvišji stolp na svetu. Pot nas je vodila mimo novejšega dela, kraljeve palače pa vse do najrevnejše četrti, kjer smo najočitneje videli

razliko med bogatimi in revnimi. Sledil je nakup spominkov in vrnitev na ladjo, kjer nas je čakalo več kot trideset ur plutja do Kanarskih otokov.

Otok Lanzarote nas je pričakal v sončnem vremenu. S taksijem smo se odpeljali na ogled celotnega otoka, ki je popolnoma vulkanski. Otok je izredno lep in zanimiv, še posebej del z ognjeniki, ki izgledajo kot lunina površina. Vrnili smo se na ladjo in se celo noč vozili do otoka Tenerife. Tam smo se odpeljali čez cel otok v živalski vrt. Ogledali smo si največji pingvinarij, gorile, belega tигра, predstavo kitov ork, izjemen akvarij z morskimi psi in

drugimi ribami ter nešteto tropskih ptic. Po vrnitvi v pristanišče smo se še nekaj ur sprehajali po glavnem mestu Santa Cruz. Sledila je celonočna vožnja po zelo valovitem Atlantskem oceanu do portugalskega otoka Madeira. Ogledali smo si največje znamenitosti ter njihov karneval, saj smo bili tam ravno v času pusta. Še najbolj mi bo ostala v spominu vožnja s sankami po asfaltni cesti po hribu navzdol. To sankanje je več kot stoletna tradicija na otoku Madeira. Zvečer smo se odpravili na ladjo, kjer nas je čakala štirideseturna vožnja do španskega mesta Malaga. V tem mestu smo se povzpeli na grad, kjer je bil čudovit razgled, si ogledali areno za bikoborbe, katedralo ter rojstno hišo slavnega slikarja Picassoja. Preostali čas smo namenili za nakupe in sprehod, kjer smo občudovali drevesa, ki so se šibila pod težo pomaranč. Prišel je čas še za zadnjih petinštirideset ur vožnje in uživanja na ladji do pristanišča v Savoni, kjer se je naše nepozabno križarjenje končalo.

Takšno doživetje bi si želel kmalu ponoviti in želim, da bi ga doživel vsak izmed vas, saj so to najlepši delčki življenja.

besedilo in fotografiji Iztok Petan, 9. c

NEW YORK

New York is one of the leading global cities in the world and it's the most populated city in the United States. It has many nicknames like The Big Apple, the City that Never Sleeps, The Capital of the World, The City So Nice They Named It Twice, and a few others. It has five different boroughs: Manhattan, Queens, The Bronx, Brooklyn and Staten Island. It has over 8 million people (2008) and it is the most densely populated city in the United States. New York City lies in the state of New York. In 2005, nearly 170 languages were spoken in the city and thirty-six per cent of people in New York were born outside of the states.

When America was discovered about 5000 Native Americans lived in New York City. The Dutch bought it from France and called it New Amsterdam. In the 1664 the English conquered the city and renamed it New York after The English Duke of York and Albany. The city was transformed in 19th century by immigration and development. African Americans started to gain rights and in 1840 the black

population was over 16,000. Since that time New York grew and progressed, but it still had its downs like the economics problems in 1960.

Tourists visit New York because of its famous landmarks. The Statue of Liberty greets millions of people when they come to New York. Hip-hop, punk, salsa, disco, and Tin Pan Alley music started right here in New York. It is also the home of Broadway Theatre. Central park is the most popular park in New York. It is completely landscaped though it looks natural. Two ice-skating rinks are very popular in winter. One of them turns into a swimming pool in July and August. Central Park

Zoo and the Central Park Conservatory Garden are wildlife sanctuaries. Delacorte Theater hosts "Shakespeare in the Park" summer festivals which bring many tourists into town.

The boroughs in the city are very special. In The Bronx the most popular landmark is The Bronx Zoo, which is the biggest zoo in the USA and is home to more than 6,000 animals. Bronx & Harlem is the home of rap and hip-hop.

Manhattan is the place where most of New York's

skyscrapers stand, and where you can find many universities. The Times Square is an important landmark because it is the headquarters of the MTV channel and was also named "Crossroads of the World". Brooklyn is a very diverse place because it has an independent art scene and a unique architectural heritage. Queens is geographically the biggest county in the US. Today the borough is largely residential and middle class. It is the home of New York Mets. The last of five boroughs is the Staten Island and it is very suburban. The main attraction is the Staten Island Ferry because it provides unsurpassed views of The Statue of Liberty.

Wall Street has been the global financial center since the Second World War. It is also home to the New York Stock Exchange. The use of public transport is massive in New York so it usually works 24 hours a day. That is how it got the nickname The City that Never Sleeps. The citizens

transport every day. The New York of the biggest in the world. Air is also popular. New York has three and plans for a fourth one. In 2005, people used the three airports. Traffic common in big cities like New York, during rush hour. The George Bridge is considered one of the world's bridges in the world. There are 120,000 daily cyclists.

use public subway is one transportation large airports 100 million jams are very especially Washington busiest

New York is one of the five cities that have two baseball clubs: The New York Yankees and The New York Mets. The New York Rangers represent The National Hockey League. And we can't forget basketball which is one of the most played sports in New York.

Statistics tell us that New York is also one of the safest cities in the US. Violent crime decreased by 75 per cent since 1993 to 2005. But New York gangs still exist: Bloods, Crips and Latin Kings. They say the city is beautiful even with its flaws.

Pia Lavriha, 8. a, fotografiji s spleta

MOJA DRUŽINA

Moja družina je primer jedrne družine, kar pomeni, da jo sestavljata oba starša in otroci: jaz Zala, brat Matej, sestra Vanja, mami Milena in oči Drago.

Brat je star 21 let in študira drugi letnik računalništva. Je prijazen, včasih pa tudi tečen. Sicer je bolj tihe in mirne narave. Sestra je njegovo popolno nasprotje. Stara je 25 let in zelo rada govori. Dela v vrtcu. Mami pa je učiteljica. Uči geografijo, zgodovino, državljansko in domovinsko vzgojo ter etiko. Je prijazna, zna pa biti tudi zelo zoprna. Oči je bolj popustljiv in prijazen. Po poklicu je avtomehanik in dela v Cosmosu. Imamo pa tudi mačka Tomija in hrčico Kiti. Med seboj si velikokrat pomagamo in smo si enakopravni. Vsi se spoštujemo in upoštevamo mnenja vsakega izmed nas.

Vsak pa ima tudi svojo nalogo v družini. Mami večinoma poskrbi za gospodinjstvo, oči pa za težja dela in okolico. Otroci skrbimo vsak za svojo sobo, seveda pa včasih kaj pomagamo: obešamo perilo, zlagamo iz pomivalnega stroja, odnašamo smeti ... Med seboj se imamo zelo radi. Kdaj pa kdaj se seveda tudi skregamo. Toda prepire takoj zgladimo in se pogovorimo. Z bratom se včasih tudi stepeva. V prostem času smo skupaj. Ob večerih si radi ogledamo kakšen film ali oddajo. Tudi po kosilu velikokrat še posedimo in se pogovarjamo. In včasih so si naša mnenja različna.

V svoji družini se počutim zelo dobro. Vsem otrokom sveta bi želela, da bi občutili toplino doma in družine.

Zala Fekonja, 7. a

Predstavila vam bom našo tričlansko družino, ki jo sestavljamo mama, očka in jaz. V družino prištevamo tudi staro mamo in starega očeta ter mamino sestro z družino, čeprav ne živijo z nami. To je naša razširjena družina.

V družini se po navadi ve, kaj kdo opravi, velikokrat pa h kakšnemu opravilu pristopimo

kar vsi. Mama poleg dela v očkovem biroju skrbi še za domača opravila in zame.

Očka vodi biro; tudi on skrbi zame in za hišo, da je vse urejeno. Moja naloga pa je, da redno hodim v šolo, se učim, obiskujem glasbeno šolo in plavalni tečaj. Ob vseh teh obveznostih pa vem, da je prav, da pomagam tudi pri domačih opravilih.

Pogostoma hodimo na Primorsko k moji babici in dedku. Živita na kmetiji, kjer poteka življenje drugače kot v mestu. Veliko dela imata na polju, vrtu, v vinogradu in vinski kleti, poleg tega pa imata še kokoši. Imela sta tudi hlev z govejo živino, kar pa sta zaradi naporenega dela morala opustiti. Ko so na kmetiji večja opravila, jima pridemo pomagat tudi mi.

Posebne skrbi je deležen tisti, ki zboli ali se poškoduje. Takrat je vsa naša skrb namenjena njegovemu okrevanju. Občutek imam, kot da je vse ostalo tedaj na stranskem tiru.

Seveda pa so ob obveznostih tudi dnevi za zabavo in počitek. Najlepše je med počitnicami. Poleti se odpravimo na morje in tudi v planine, pozimi pa vsi radi smučamo.

Včasih se tudi kaj zatakne. Takrat pride do glasnega prepričevanja, kjer bi vsak hotel imeti prav. Večkrat je treba popustiti, da pridemo do soglasja.

Imam srečo, saj mama in oče nista alkoholika, ne kadita, kaj šele da bi se drogirala. To so stvari, ki jih jaz poznam le od daleč, iz časopisov ali televizije. Prav tako me pretresejo novice o nasilju v družini, ki ga prav tako nisem občutila na svoji koži. Za tiste, ki se jim to dogaja, pa obstajajo tako imenovane varne hiše, kamor se lahko zatečejo mame z otroki. Zdi se mi prav, da so v naši državi sprejeli zakon, po katerem otroci ne smejo biti tepeni.

Takšno je življenje v naši širši in ožji družini.

Daša Černe, 7. c

Naša družina je razširjena družina. Sestavljamo jo: babica Marjeta, dedek Niko, mami Maja, stric Andrej, jaz Nejc in brat Jan. Vsak v naš družini opravlja svoje delo.

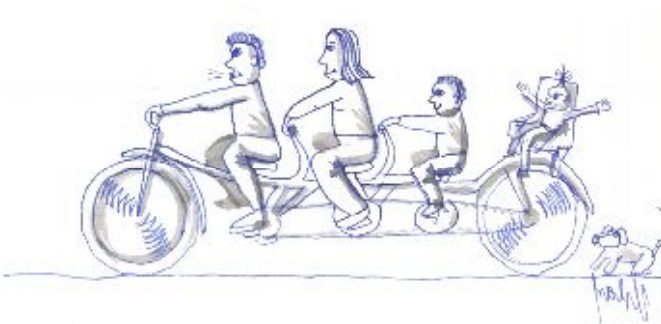
Dedek je star 75 let, a je kljub svojim letom še zelo vitalen. Veliko hodi v hribe in tako skrbi za svoje zdravje. Je zelo prijazen in rad pomaga nama z bratom in tudi drugim v družini ali sosedom. Rad ima svoj mir, sicer postane slabe volje in zoprn. Pogosto ureja okolico hiše, vrt in izdeluje različne izdelke iz lesa.

Babica je stara 68 let in vsak dan preživi večino svojega časa v kuhinji. Zelo je skrbna in bi najraje za vsakega družinskega člana naredila posebno kosilo. Že zjutraj, ko z bratom odhaja v šolo, pomaga mami pri pripravi zajtrka. Veliko pomaga tudi pri drugih gospodinskih opravilih. Z babi sva velika prijatelja, saj je dosti bolj potrpežljiva kot dedek.

V naši hiši živi tudi mamin brat, ki je star 31 let. Mami pravi, da je zelo otročji, saj se skoraj ves čas, kadar je doma, neznansko zabava z mojim bratom in mano. Poskrbi za vse sodobne tehnološke pridobitve: internet, sodobna TV, računalniki ... Tudi z Andrejem sva velika prijatelja.

Mami vsak dan hodi v službo, popoldan pa opravlja popoldanski S. P. – taksi službo. Ker imava z bratom vsako popoldne obveznosti, ona poskrbi, da sva vedno ob pravem času na urah glasbene šole ali gimnastike. Pomaga tudi pri drugih gospodinskih opravilih. Zelo jo imam rad, čeprav je včasih sitna.

Z bratom oba hodiva v glasbeno šolo na Rakovnik. Jan igra violino, jaz pa kitaro. Obiskujeva tudi orkestre: jaz kitarskega, on godalnega. Zelo resno tudi trenirava gimnastiko v ŠD Trnovo. Jaz večkrat pomagam v kuhinji, saj rad kuham, Jan pa je bolj tehnični tip in večkrat kaj modelira z lesom.

Naša družina ob večerih velikokrat gleda televizijo ter bere. Dedek vsak večer bere časopis in rešuje križanke. Med vikendi smo pogosto doma.

Moj očka ne živi z nami, živi v Škofji Loki. Vikende preživiva z njim, če je le možno. On veliko potuje in se ukvarja z adrenalinskimi športi. Včasih, kadar gre na daljšo pot, ga zelo pogrešam.

Nejc Rus, 7. c

UČENCI SE POSKUŠAJO KOT PISATELJI

SVET SLAVE

Živjo! Sem Maddy Castle in povedala vam bom svojo neverjetno zgodbo. Od takrat se je moje življenje spremenilo.

Kot najstnica sem noro oboževala pevko Anny, ki še danes nastopa. Še zdaj znam skoraj vse njene pesmi na pamet. Ogledala sem si vse njene videospote in tistih par filmov in TV-serij, ki jih je posnela. Od nekdaj sem si jo želela srečati. To so bile moje največje sanje. Eden izmed sončnih poletnih dni je bil zelo naporen, vendar sem ga lepo preživela. Imela sem trening hip-hopa in avdicijo za TV-oglas. Potem smo se dobili še s prijatelji. Ko pa sem se odpravljala domov, sem poleg vsega dobila klic režiserja oglasa, ki je že ves naveličan od napornega dneva (kakor jaz) povedal, da se je pri snemanju nekaj zalomilo. Tako sem nujno morala nazaj, kar je skupaj s popravki trajalo še dodatno uro. Ko sem končno prišla domov, sem se ulegla na mehko zofo v dnevni sobi in zaspala. Začela sem sanjati.

Najprej se je pred mano prikazal rumen žarek svetlobe, nato še en rdeč in moder, zelen, rožast in nazadnje vijoličast. Bila sem vsa v žarometih. V glavi mi je pozvonilo in rekla sem si, da le sanjam. Kmalu sem se z zaprtimi očmi iz ležečega položaja

usedla in počasi se mi je zdelo vse bil malce čuden. verjeti svojim stal majhen črn ogromna, bili pribiti žeblički, fotografije. To so drugi strani sobe ogromno pred njim naenkrat odprla presenečenja. To slavna Anny. S zrla vase. Ko sem bolje pogledala. oblečena in sem se dokaj

odprla oči. Prvi trenutek normalno, naslednji pa je Nazadnje nisem mogla očem. Nasproti zofe ni televizor. Tam je bila živordeča stena. Vanjo so na katerih so visele bile fotografije Anny. Na je bilo na steno pritrjeno ogledalo. Najprej sem zamižala, nato pa kar oči. Zakričala sem od nisem bila jaz. Bila sem široko odprtimi očmi sem se zopet zavedla, sem se Bila sem zelo lepo naličena; in tudi počutila prijetno.

Čez trenutek je zazvonil prenosni telefon. Ko sem se oglasila, je na drugi strani moški glas povedal, naj bom pripravljena in da pride čez 2-3 minute. Nisem vedela, kaj počnem, vendar sem vzela torbico in čakala pred vrati. Pridrvela je dolga črna limuzina in šofer mi je vljudno odprl vrata. Poleg mene je nato sedel telesni stražar. Hitro smo oddrveli do velikega stadiona. Pospremili so me v garderobo. Tam me je sprejela prijazna maskerka, ki me je naličila in mi pripravila najprimernejša oblačila. Kmalu sem zaslišala glas, ki je odmeval. Nekdo je govoril po mikrofону. Najprej je imel govor, nato pa je na oder povabil mene. Bila sem v zadregi. Še nikoli nisem stala, kaj šele govorila pred tako velikim občinstvom. Vendar pa je strah popolnoma

splahnel, ko sem prišla mikrofon. Počutila sem se svobodno in samozavestno. Besede so kar letele iz mene. Po aplavzu sem zapela nekaj pesmi. Sicer sem kot najstnica res znala besedila, vendar ne tako gladko, zato sem občutila tremo in kar predstavljal sem si, kako se bom osmešila, ko ne bom zapela pravega tona ali zaostala za melodijo. A zopet. Ko sem zaslišala glasbo, sem se pomirila in vse je gladko teklo. Po sedmih zapetih pesmih sem dobila tako močen in glasen aplavz, da se ni slišalo napovedovalca, ko je govoril po mikrofonu (po trije orjaški zvočniki so bili nameščeni na eni steni). Nato sem se odmaknila z odra in se v zaodrju preoblekla. Dobro da še pravočasno, saj je bila minuto za tem cela soba, polna lepih stolčkov in mizic, poplavljen z oboževalci. Vsak je imel s sabo kemični svinčnik ali barvni flomaster ter listek. Po približno pol ure sem ugotovila, da bi mi kmalu odpadla roka, če ne bi prenehala s pisanjem avtogramov.

Imela sem prekrasen dan. Potem pa je prišel čas, da se odpravim domov. Niti približno nisem vedela, kaj naj pričakujem: se bom vrnila v prejšnje življenje in postala Maddy Castle, prava jaz, ali bom še naprej Anny, slavna pevka. Ker sem bila utrujena, sem se usedla v bleščeč in drveč avto in čakala, da me odpeljejo domov. Med vožnjo sem zadremala. Ko sem zaslišala hupo avtomobila, sem se zbudila in izstopila. Vonj v avtomobilu je bil malce drugačen, a me to ni ganilo. Z napol zaprtimi očmi sem odklenila vrata hiše in se takoj ulegla na zofo in zaspala. Naslednji dan sem se zbudila taka, kot sem bila vse preostale dni; Maddy, ki je bila samo Maddy. Zdelo se mi je, kot da so bile tisto sanje, vendar o tem nisem bila prepričana, saj je poleg zofe tičala torbica, ki sem jo imela s sabo na nastopu.

Po enem tednu sem prejela klic. Bila je Anny. Bila je navdušena nad mojim nastopom in me povabila, da skupaj zapojeva nekaj pesmi. Kasneje sva napisali in uglasbili svojo pesem in začeli sva resno sodelovati. Postali sva dobri prijateljici. Pomagala mi je postati pevka in glasbenica, hkrati pa so se mi uresničile moje največje sanje - srečala in spoprijateljila sem se s svojo največjo vzornico.

Lučka Žunič, 7. c

MLADA DETEKTIVA

Ime mi je Luka in trenutno sedim v svoji sobi in vam pišem, kako se je moj obraz znašel v časopisu. Ker vem, da ste radovedni, vam bom zgodbo povedal od začetka.

Vse se je začelo, ko je oče pred dvema tednoma naznanil, da je v službi končno dobil dopust in da lahko že naslednji dan odidemo na Bled. Takoj sem se začel pripravljati na poletne počitnice. Med kosilom mi je oče rekel, da lahko na počitnice povabim tudi Blaža. Blaž je moj sosed in obiskuje sedmi razred tako kot jaz. Po kosilu sem takoj odhitel k Blažu in mu

naznanil veselo novico. Njegova mama je takoj privolila in tako se je dogodivščina začela.

Naslednje jutro sem se že zgodaj prebudil. Hitro sem vstal (kar je zame prava redkost), se oblekel in pojedel zajtrk. Potovali smo zelo mirno, če ne štejemo kolone pred Bledom. Ko smo se namestili v hotel, sva z Blažem takoj odhitela plavat. Voda je bila prav prijetno hladna. Tako so potekali tudi ostali dnevi. Kopali smo se in uživali, tretji večer pa, ko sva na balkonu igrala tarok, je na gradu kar naenkrat začela utripati luč. Videti je bilo, kot bi nekdo pošiljal svetlobne signale. Luč je kar naenkrat ugasnila. Čez dve minuti

pa je spet začela utripati. Tudi naslednji dan so iz gradu prihajali podobni signali. Oba sva imela zelo slab občutek.

Naslednje jutro sem se zbudil prvi in odšel na balkon. Z daljnogledom sem opazoval grad, a na nobenem stolpu nisem opazil reflektorjev. Kmalu so se

minut. Bil je čisto preplašen. Celo pot do hotela sva molčala. Na plaži sva si sposodila čoln in odveslala na sredino jezera. Blaž mi je povedal, da je že eno nadstropje nižje od vhoda videl luč, zato se je odpravil naprej po stopnišču. Še nadstropje nižje pa je lahko videl v prostorno klet in prisluškoval. Dva sta

prebudili tudi ostali. Po zajtrku smo odšli na grad. Ogledali smo si cel grad razen stolpa, na katerem je pisalo: VHOD V STOLP STROGO PREPOVEDAN. Kosilo smo pojedli kar na gradu, saj je restavracije nudila tudi hrano za vegetarijance (moja mama ne je mesa). Po kosilu sva se z Blažem pogovarjala o zaprtem stolpu. Čudno se nama je zdelo, da bi zaprli ravno najvišji in najbolj ohranjen stolp v gradu. Ravno ko sva šla mimo prepovedanega stolpa, sva zaslišala krik. Zdelo se je, kot bi kričala odrasla ženska. Blaž se je splazil pod varnostno verigo. Jaz pa sem stražil vhod. Blaž se je vrnil šele čez deset

se pogovarjala. Prvi moški je rekel, naj žensko naslednjič ubije, saj se kričanje lahko sliši tudi v zgornja nadstropja. Drugi, ki pa je nosil kuharsko kapo in umazan predpasnik, je rekel, da danes pošiljke ni bilo. Spet se je oglasil prvi in rekel, da se je nekaj zalomilo, ker dobavitelji niso videli signalov zaradi goste megle. Povedal je tudi, da je orožje spravljeno v zaboju, ki je ležal v kotu in da naj ubije vsakogar, ki bi se približal kleti. Blaž je stekel gor in takrat smo šli v hotel. Skupaj sva odšla na policijo in povedala, kaj se je zgodilo, a na žalost nama niso verjeli, zato sva odšla. Med potjo na plažo sva razmišljala, kaj lahko storiva. Zvečer

sva se odplazila v grad in se skrila v najtemnejši kotic. Kar dolgo sva čakala, da je nekdo začel oddajati svetlobne signale. Hitro sva se odpravila v prepovedan stolp in stekla po stopnicah navzdol. Prispela sva v temačno klet in se splazila do skrinje z orožjem. Orožje ni bilo nič posebnega, poleg treh pištol sta ležala dva metalska noža, kup nabojev in 30 cm dolg nož z nožnico. Oborožila sva se, naboje pa pospravila v žep. Želela sva odpreti vrata, ko je po stopnišču s pištolo v roki pridrvel možakar v predpasniku. »Pa vaju imam!« je zaklical. Dva tepčka mislita reševati svet pred kriminalom. »Kaj bosta pa zdaj?« naju je posmehljivo vprašal. Nisem mu odgovoril. Pritisnil sem na kljuko, a se ni vdala, le glasno je zaškripalo. Moški je smejoč rekel, da je ženska zaklenjena. Blaž je že segel po svoji pištoli, ko je počil strel in za las zgrešil moje desno uho. Blaž je že potegnil ven ukradeno pištolo in zaklical moškemu na oni strani kleti, naj se ne premika. Ta mu je zaklical nazaj, da ne zna streljati. Medtem ko se je Blaž prepiral s kuharjem, sem se jaz hitro odpravil okrog dvorane in v

moškega nameril svojo pištolo rekoč, naj on svojo odvrže, drugače se mu bo slabo pisalo. Ni imel druge izbire.

Odvrgel je orožje na tla in se začel pomikati proti izhodu. Blaž se je hitro postavil na vhod, jaz pa sem zasedel stopnišče. Nazadnje se je res predal. Blaž ga je zvezal, jaz pa sem poskusil odpreti vrata. Po treh brcah v ključavnico se je le-ta vdala. Za vrati se je skrivala celica, v kateri je na tleh ležala ženska in ihtela. Ko sem ji odvezal ruto, se je zahvalila in takoj odšla obvestiti policijo, midva z Blažem pa sva počakala v kleti skupaj s storilcem.

Čez 20 minut je v klet pridvela policija, ki je zločincu nadela lisice. Načelnik se nama je opravičil in nama povedal, da je ženska, ki sva jo rešila, detektivka, ki je raziskovala ta primer. Ko so lopova spravili v zapor, so naju dostavili v hotel, kjer so se pogovorili z najinimi starši. Naslednji dan sva šla na policijo in izvedela, da so vklenili šefa združbe in še šest njegovih pajdašev, ki so tihotapili drogo.

Dominik Žnidaršič, 7. a

RAZOČARANJE

Počasni koraki. Globok vdih ... Naokoli se je širila megla, povsod pa je ležal sneg. Vse je bilo umirjeno, vse je lepo teklo. Snežinke so narahlo padale na tla.

Deklica, polna veselja, je tekla po visoko vzpenjajočih se stopnicah. Po njih je tekla že velikokrat prej. Svetli kodri so ji narahlo zakrivali bled obraz, na katerem je sijal nasmeh. Nihče ji ni mogel vzeti otroškega veselja.

»Prišel bo, prišel bo,« je tolikokrat izgovorila tisti dan. Mama jo je vsakokrat žalostno pogledala, vendar ji ni jemala upanja. Stisnila jo je v naročje in ji rekla: »Prišel bo, prišel. Nekoč.«

Upala je, da ga bo videla. Kot že tolikokrat prej je odšla na postajo, tja, kjer ga je videla zadnjič. Osebo, ki bi morala biti večno z njo. Očeta, ki ga je tako potrebovala. V spominu se ji je prikazovala slika, ko je sedela v maminem naročju in mu mahala. Ni vedela, da ga tako dolgo ne bo. Ni vedela, da ga mogoče nikoli ne bo.

A tistega dne je bila prepričana, da se bo vrnil. Zbudila se je. Od veselja je kar skakala. Odšla je v mamino sobo, a ona je še spala. Počasi si je obula škornje in se

podala na ulico. Cel čas jo je spremljala misel: prišel bo. Zunaj je bilo mrzlo. Po njenem telesu se je sprehajal hlad, vendar ga je njena goreča želja sproti uničevala. Hoja se je spremenila v tek.

Prišla je do velikega napisa: Železniška postaja. Vendar je bilo vse prazno. Počasi se je sprehajala ... Prišli so davni spomini. Mama je tekla po tistih stopnicah. Pred njima se je zgrinjala množica. Močno jo je prijela za roko in se prerivala skozi množico. Zagledali sta očka. Videla je mamo, kako so ji pritekale solze. Ona ni razumela, zakaj, zato je še zmeraj imela nasmeh na obrazu. In od takrat ga ni več videla ...

Stopala je po postaji. Vse je bilo prazno. Vse zapuščeno. Ni bilo žive duše. Usedla se je na klop in čakala. Dvignil se je val pričakovanja. V vsakem trenutku je bila pripravljena, da pripelje vlak. In tako je bilo dolgo. Minevale so ure.

Po licu je pritekla solza. Ni več mogla zadrževati joka. Spomini so oživali in bolečina je bila iz sekunde v sekundo večja. Zagledala je mamo, kako teče na postajo. Tudi njene oči so bile objokane.

»Kje si bila?« jo je mama vprašala vsa objokana in jo objela.

»Mislila sem, da bo prišel,« je deklica razočarano rekla.

»Veš, nikoli več ga ne bo,« je odgovorila mama.

Deklici se je podiral svet. Še huje je jokala. Izgubila je zadnji kanček upanja, da ga bo še kdaj mogoče videla.

S počasnimi koraki sta se z mamo odpravili s postaje.

Anja Šinkovec, 9. a

PRIJATELJICA

»Joj, še malo, pa bom,« si je mislila Janja, ko je stopala po odpadlem listju. Bila je jesen, Janjin prvi šolski dan. Prišla je pred šolo. Otroci na šolskem dvorišču so bili v družbi staršev in se spoznavali, Janja pa je prišla čisto sama. Mama ji je umrla, ko je

bila še čisto majhna. Imela je še očeta in tri brate, vendar je oče neprestano delal in služil denar, da so vsaj jedli lahko. Bila je najmlajša v družini, a velikokrat je ujela klofuto. Ni imela lepega otroštva.

Kot zadnja je odprla šolska vrata in stopila na ogromen hodnik. Šola je bila zelo velika. Janja se je je kar prestrašila. Bilo je temačno in že vse tiho. Naenkrat je zaslišala ostre in hitre korake, ki so prihajali navzdol po hodniku. Prišla je učiteljica in jo vprašala, kaj dela tam. Janja ji je odgovorila, da išče svoj razred, potem pa jo je učiteljica odpeljala v pravo učilnico.

Ko je Janja vstopila, so jo vsi, otroci in njihovi starši, grdo pogledali. Tišina. Molk. Janja je sedla v zadnjo klopo ter na robu joka poslušala učiteljico.

Iz dneva v dan je Janja samevala, saj se sošolci niso hoteli družiti z njo. Fantje so se po pouku zapodili na šolsko igrišče in igrali nogomet, dekleta pa so sedela pod drevesi ter veselo klepetala in se igrala. Janja je bila zmeraj oblečena v obrabljen oblačila, imela je bujne rdeče lase in umazan obraz, zato so se ji sošolke in sošolci posmehovali in jo zaničevali.

Nekaj let po osnovni šoli si je Janja poiskala službo. S prisluženim denarjem si je lahko privoščila lep videz. Rek 'obleka naredi človeka' je v njenem primeru držal; nenadoma je postala zelo priljubljena. Še bolj priljubljena pa je bila Vanja. Ko se je Vanja začela družiti z Janjo, so bila druga dekleta zelo jezna na Janjo. Prepričane so bila, da jim hoče prevzeti prijateljico. Kljub vsemu se je prijateljstvo med dekletoma sčasoma utrdilo, stike z drugimi pa sta pretrgali.

A samota se je vrnila. Vanja se je odselila, Janja pa je izgubila službo in spet je okušala revščino. Vse je bilo kakor prej, le čas ni bil isti.

Vesna Stojanović, 9. a

GALEB

Daleč na morju,
tam na obzorju
galeb se smeje,
ko ribe šteje.

A ko se mesec prikaže,
se svetloba razmaže
in galeb se dvigne
in nad morje švigne.

Galeb se uleže in utone
v spanec, ki je trajal
vse njegove življenjske dni.

Neža Jereb, 6. b

GALEB I

Galeb nad morjem šviga,
pod njim pa riba miga.
Skoraj jo že zagrabi,
a ta čas zapravi.

Čas je šel v nič!
Tam pa prileti že drugi ptič.
Tudi on nad morjem šviga,
pod njim pa riba miga.

Tudi on jo skoraj zgrabi,
a ta časa ne zapravi.
Prvi galeb se pa čudi,
kako se temu vse ponudi.

Neža Jereb, 6. b in Jure Bohinc, 7. a

(UN)HAPPY CHRISTMAS

A long, long time ago, there lived a girl named Stella. She thought she was the most beautiful girl in the world. Sadly, she was the only person who thought that. Even her mother didn't think she was beautiful. Actually, everybody thought that she was ugly. Her mother bought a magical mirror, so her daughter would look beautiful when she would look at her in the mirror.

But she had to discover the truth sometime.

So her mum got an idea. It was December, and Christmas was close. They put up a Christmas tree with lots and lots of ornaments. So, the idea was, to buy Stella a mirror. And it worked. On Christmas evening there was a present under the tree. Stella was so happy. She opened it. She saw herself in the mirror. She stepped back. She was surprised and started to cry. She cried and cried and cried ... Nobody could comfort her. Then she ran out of the house and never came back and they still don't know where she is.

Eva Korenčič, 8. b

She wrote the letter to Santa 3 days ago. She was really excited about Christmas. She put the letter on the windowsill. She liked every Christmas, but she didn't care about the presents. She loved the fact that all her family was together and happy. She wrote to Santa that she wants all her family to be together for Christmas. Her brother was a student at an abroad school and her parents divorced not so long ago. This would be the very first Christmas without her family. On Christmas morning, she ran downstairs seeing her mum really cheerful. She thought her wish came true, but then her mum moved to the tree. She saw a package and in there there was a brand new touch-screen Nokia. She started crying. Of course, that was a great present, but not what she wanted. Then her whole family came and she started to cry again. This time out of joy. She was really grateful to Santa and extra nice that year.

Tina Jakša, 8. b

USTVARJALNOST OB PREBRANIH BESEDILIH

Kar med urami slovenščine preberemo, je lahko tudi inspiracija za kreativno pisanje. Učenci imajo možnost, da sprostijo svojo domišljijo in junake, ki so jih spoznali v besedilu, postavijo v nove situacije ter se sami preizkusijo kot pesniki ali pisatelji.

Tone Pavček, Nova faca

Lona si je svoje pšenične lase spela v visok, dolg čop. Pogledala se je v ogledalo. Nezaslišano, je pomislila. Pobrskala je po torbi. Zatipala je nekaj lepljivega. Zgroženo je pogledala prste. Glos, zdaj se ji je še glos razlil po torbi. Jezno je zamahnila z roko. Groza! Pa ne, da si je uničila še najljubšo jopico - glosa nikakor ne bo mogla odstraniti. Še malo je pobrskala po torbi in izvlekla tubico z glosom. Na srečo ga je ostalo še ravno dovolj, da se namaže. Napacala si ga je na ustnice in prazno tubo odvrгла v koš. Odločila se je, da bo nered počistila doma. Obupano je pobrala torbo s tal šolskega stranišča in se odpravila na hodnik. Danes ji gre res čisto vse narobe! Zakaj so se njeni starši sploh želeli preseliti? Tam, kjer so živeli prej, je imela cel kup prijateljic. Skupaj so hodile nakupovat in v kino. Ob posebej vročih popoldnevih so jedle sladoled v slaščičarni ob reki in se pogovarjale o tem, o čemer se pač punce pogovarjajo. Sedaj pa je bila brez prijateljic, najhujše od vsega pa je bilo, da je ni še nihče povabil na šolski ples. Včasih so jo povabili med prvimi, zdaj pa so bili do plesa samo še trije dnevi, pa je ni povabil še nihče. Nihče!

Andrej je bil tisti dan precej slabe volje. Celo noč ni spal, ker je razmišljal o tem, kako naj tisto »tanovo« povabi na ples. Kaj če jo je že kdo povabil? Ali pa, če ga zavrne? Ker je bil tako neprespan, je med prejšnjo uro zadremal za nekaj minut. Učiteljica je bila strašno besna. Dala mu je opomin in potem še neopravičeno uro. Potem pa se mu je porodila še ena grozna zamisel. Kaj, če bo Lana želela z njim na ples, pa bo moral on ostati doma v hišnem priporu?

Iz zasanjanosti ga predramil Domen. Prijatelj ga je prav nesramno butnil v rebra in neučakano vprašal: »Pa kdaj jo boš povabil, Andrej?« A je to res tako očitno, je zgroženo pomislil Andrej. Odločil se je, da se bo vseeno delal nevednega. Zato je vprašal Domna: »Koga da bom povabil kam?« »Vprašal sem te, kdaj boš povabil Lono na šolski ples,« je pretirano potrpežljivo odgovoril Domen. Andrej je kar čutil, kako ga obliva rdečica. Samo tega se je še manjkalo. Če do sedaj ni bilo povsem jasno, da mu je Lona všeč, je bilo zdaj več kot očitno. Domen se je zarežal in se odpravil naprej po hodniku. Andrej je zgroženo opazil, da je namenjen proti Loni. Prav vedel je, kaj bo rekel: »Andrej te je mislu povabt na ples, pa je prevelka meuža, da bi te sam uprašu.«

Na njegovo začudenje je Lona pokimala. Kaj neki ji je rekel Domen? Ta se je že odpravil nazaj proti njemu in ga zarotniško potrepeljal po rami: »Opravljeno.« »Kaj da je opravljeno?« je tokrat res začudeno vprašal Andrej.

»Lona gre s tabo na ples,« je mimogrede rekel Domen, se še enkrat zarežal in se odpravil naprej po hodniku.

Karin Hrovatin, 8. d

Cel dan v sobi ždel je.
Mama ga vpraša, kaj mu je,
odvrne ji, da vse v redu je.

Po e-mailu se faca oglasi,
prijavi, da on sploh všeč ji ni:
kot da ne ve, da to boli.

Naslednji dan šel je v šolo,
med potjo je spil kokakolo,
lažje je bilo, čeprav je bil solo.

Ko faco spet srečal je,
je rekel, da grda je.

Nik Plavšič in Miha Jezovšek, 8. r

Primož Suhodolčan, Ranta in Metka naslednji dan

Ranta se je ves dan po šoli vlekel kot megla. Prijatelji so to opazili in ga bodrili s spodbudnimi besedami, saj so mislili, da je za slabo voljo kriva ocena. Ko se je po pouku vračal iz šole, je pred Metkino hišo obstal. Želel si je, da bi jo videl. Oziral se je na vse strani, a Metke ni bilo nikjer. Žalosten se je obrnil, da bi odšel, ko mu je v roke priletela papirnata raketa. Ozrl se je, a nikjer ni bilo nikogar. Nato se je znova zazrl v papirnato raketo. Opazil je, da na njej nekaj piše. Razgrnil je list papirja in prebral:

Ti metulj si,
jaz sem cvet.
Vem,
da sem ti kot magnet.
Če želiš me videti,
našel me boš ob mizi.
Miza bo naslonjena
na steno v Nočnem mraku.
Točno ob osmi uri
tam bom sedela.
Pila bom ledeni čaj
in vesela te čakala.
Tam čakala bom kot cvet,
svetlo sonce in magnet.
Moje je pismo to
v tvoje roke priletelo.
Metka

Ranta je s pismom v roki stekel domov. Ko je naredil domačo nalogo, ni vedel, kaj bi delal. Ura, na katero je pogledoval, ni in ni hotela odbiti osem. Pa je vendar odbila. Takrat je Ranta, ves urejen, stal pred vrati omenjenega lokala. Odprl je vrata in vstopil. Pogledal je po prostoru, a Metke ni bilo nikjer. Že je mislil oditi, ko ga je nekdo prijel za ramo. Obrnil se je in videl tam stati Metko. Bila je vsa v blišču in pripravljena za ples. Ranta se je sprva upiral, a je kmalu spoznal, da mu ne bo pomagalo. Naposled je privolil. Metka ga je naučila plesati valček, polko in jazz. Po par plesih sta utrujena sedla. Oba sta si naročila ledeni čaj. Počasi sta srkala vsak svojo pijačo. Ko sta popila, je Ranta plačal in odpravila sta se domov. Pri Metkini hiši sta se objela in poslovila. Ranta je ves vesel odskakljal domov. Hitro se je preoblekel v pižamo in skočil v posteljo. Še sanjal je o prijetnem večeru z Metko.

Karmen Unijat, 8. d

MOJ HOBI

SKAVTI

Ste že kdaj videli mlade z nahrbtniki na ramah, ki raje pešačijo, kot da bi se peljali z avtom? Ki raje spijo v šotorih kot udobnih hotelih? Ki znajo zakuriti ogenj tudi brez vžigalnika? To so bili verjetno skavti.

Leta 1907 jih je ustanovil Baden – Powell, ki je bil izkušen vojak. Najprej so bili skavti samo dečki, kasneje pa so se jim pridružile tudi deklice. Danes jih je po svetu že približno štiri milijone. Glede na kraj se delijo na različne stege. Vsak steg pa se po starosti loči na več vej:

- volčiči in volkuljice – to so najmlajši skavti do 5. razreda;
- četa – to so izvidniki in vodnice, h katerim hodim tudi jaz;
- klan – to so popotniki in popotnice;
- skvo – to pa je skupnost skavtskih voditeljev.

Sama sem skavtinja dve leti. Naša četa je razdeljena na dva fantovska voda (Levi in Orli) ter dva dekliška (Kune in Gazele). Moj vod so Kune. Vsak teden imamo ob ponedeljkih srečanje voda, kjer se učimo preživetja v naravi: npr. orientacija, ozvezdja, prva pomoč, kako postaviti bivališča itd. Vsak prvi teden v mesecu imamo tudi sestanek čete, kjer se igramo zabavne skupne igre.

Najboljše od vsega so izleti in tabori. Na izletih večino časa hodimo in se zabavamo. Navadno so izleti celodnevni, zato so nahrbtniki zelo težki. Skavtski pregovor pravi: »Skavt ne pozna slabega vremena, temveč samo slabo opremo.« To velja tudi pri nas. Na izlete gremo tudi v dežju ali toči. Lani so se odpravili na izlet v polmetrski sneg, in takrat so si premočeni morali preobleči tudi spodnje perilo. Zabavno!?

Pozimi se odpravimo na zimovanje, kjer spimo v koči. Letos ni bilo veliko snega, pa je bilo ob skupnih igrah in zabavnih večerih vseeno zanimivo.

Poleti se odpravimo na poletni tabor. To je moj najljubši del skavtskega življenja. Takrat spimo v šotorih. Do določenega kraja moramo žal iti peš. Najboljši del tabora je pot preživetja. To je pot z veliko ovirami, ki jo sestavijo voditelji sami (nazadnje smo morali prebresti reko, splezati na skedenj, se spustiti po

naravnem toboganu, se plaziti po gozdu skozi robidovje). Proti koncu tabora nas vedno čakajo krsti in poroke. Krste naredijo za skavte, ki so prvič na taboru, da lahko dobijo skavtsko ime. Tistim naredijo »čorbico« - to je zmes vseh sestavin, ki jih najdejo v taboru; to morajo krščenci pojesti. Pri različnih nalogah se moraš še soočiti s svojim strahom. Da se ne spominjamo samo težkih trenutkov, pripravijo tudi poroke. To niso prave poroke, ampak samo za zabavo. Skavti pravijo, da si poročen, dokler ti mama ne opere spodnjega perila. En dan tabora posvetimo tudi »hajku«. To je dvodnevni izlet, na katerega se odpravi vsak vod posebej. V bližnjem kraju si moramo sami priskrbeti hrano in prenočišče. Domov se vrnemo lačni, utrujeni, a polni zanimivih doživetij.

Najpomembnejši trenutek v skavtskem letu so obljube. Konec tedna preživi ves steg skupaj. Starejši skavti mlajše učijo obljub. To je trenutek, ko obljubiš, da boš živel po skavtskih pravilih. Ko obljubljaš, držiš desno roko dvignjeno ter prekrižana palec in mezinec: palec in mezinec pomenita, da močnejši varuje šibkejšega. Ostali trije prsti pa predstavljajo tri skavtske vrline: požrtvovalnost, odkritosrčnost, čistost. Na obljubah smo vsi oblečeni v skavtsko uniformo: to je kroj (srajca), rutka in modre kavbojke. Voditelji novo sprejetim skavtom razdelijo rutice in s tem postanejo pravi skavti.

Sama rada hodim k skavtom, ker se pri njih zabavamo, odkrivamo nove zanimivosti in sklepamo prijateljstva. Če se nam želiš pridružiti in si veren (saj smo skavti verni in se v tem tudi razlikujemo od tabornikov), lahko prideš k skavtom na Vič. Za več informacij o skavtih in o našem stegu pa si lahko ogledaš na spletni strani ljublana2.skavt.net ali www.skavtnet.com.

besedilo in fotografija Eva Žukovec, 6. a

MODELARSTVO

Za modelarjenje sem se odločil zato, ker so mi zelo všeč pomanjšani modeli ladij. Že ko sem bil še zelo majhen, sem se zelo rad igral z lego kockami. Velikokrat sem sestavljal različne ladje, letala in avtomobile. Za peti rojstni so mi prijatelji prinesli darilo: plastični modelček letala, ki sem ga moral sestaviti in dokončno izdelati sam.

Moj dedek zelo rad izdeluje različne stvari iz lesa in tako mi je dal idejo ter mi tudi pomagal izdelati enako letalo, kot je bilo tisto plastično. Tako sem se prvič v življenju srečal in navdušil za modelarstvo. Lesen modelček je bil zelo enostaven, saj sem odrezani okrogli leseni palici le obrusil oba konca, izrezal krila, jih prilepil na trup in preprost avionček je bil gotov. Sčasoma so mi ročno izdelani modelčki postali zelo všeč.

Moja mama pravi, da sem se prvih modelov lotil zelo ihtavo: nisem si naredil nikakršnega načrta, kako bom delal, kakšen material bom uporabljal in koliko bom sploh potreboval materiala. Najprej sem si želel kupiti vso možno opremo, ki jo potrebuješ za izdelavo nekega zelo zahtevnega modela jadrnice: motor, pogonski vijak, napravo za daljinsko vodenje ... In ker mama ravno ni modelar, me je odpeljala v trgovino Mladi tehnik, kjer mi je prodajalec dal prva navodila, kako naj se zadeve lotim. Kupil sem si načrt za izdelavo jadrnice in prve kose lesene vezane plošče. To je bilo pred dobrim letom. Naj povem, da modelčka še do danes nisem do potankosti izdelal. Ugotovil sem, da je to zelo dolgotrajno delo.

Modelarstvo je konjiček, pri katerem modelarji izdelujejo pomanjšane modele pravih naprav, na primer avtomobilov, letal, ladij ... Pri svojem delu modelarji uporabljajo orodje, kot so: izvijači, žage, pile, dleta, brusilni papir ... Za izdelavo modelov se uporabljajo različni materiali: stiropor, različen les (balza, vezana plošča, furnir ...).

Veliko modelarjev svoje izdelke izdelata tako, da jih je možno tudi radijsko voditi. To pomeni, da s pomočjo elektronskih naprav, kot so oddajnik, sprejemnik, servo mehanizmi, motorji ... modelar brezžično upravlja s svojim modelom. V Sloveniji prirejajo tudi tekmovanja, kjer modelarji tekmujejo med seboj s svojimi modeli.

Jan Rus, 6. a

VARUŠKA

Moj hobi je res nenavaden. Ob prostem času sem varuška. Prav ste slišali. Rada pazim otroke.

Že od malih nog sem se rada igrala s punčko. Doma sem imela vse, kar je bilo potrebno za dojenčka: banjico, kahlico, voziček, posteljico, pleničke, oblekice. Ko sem bila stara pet let, sem dobila drugo sestrnico. Vedno sem bila zraven, ko so jo previjali, hranili, ko smo se igrali. Tako sem si ob pomoči pridobivala izkušnje. V zadnjih letih so sosedje in prijatelji staršev dobivali dojenčke in s tem se je pokazalo zelo veliko dela zame. Vsi bi me potrebovali za pomoč.

Moje lastnosti so: otroci me imajo zelo radi, zato jih lahko hitro potolažim, če jokajo ali so slabe volje. Kaj vse lahko postorim? Otroka previjem, nahranim, pomagam pri prvih korakih, se z njim igram, ga peljem na sprehod, mu berem pravljice. Mame lahko med tem časom naredijo veliko:

skuhajo kosilo, operejo perilo, ga zlikajo, pospravijo, posesajo, gredo v trgovino, skočijo na pošto ali na banko. Včasih grem po teh opravkih z njimi, da poskrbim za otroka. Tudi na morju je podobno. Tisti čas, ko se kopajo, lahko jaz popazim na otroka.

Delo, ki ga opravljam, je vse leto. Mame me pokličejo po telefonu ali mobitelu.

Včasih dobim tudi kakšno nagrado. Vsi so z mojim delom zelo zadovoljni. Otroci pa zelo hitro zrastejo, zato se zelo veselim vseh majhnih otrok v moji okolici.

Moje sanje so, da bi postala varuška ali vzgojiteljica, še večje pa, da bi imela svoj vrtec. Mami mi je povedala, da za vzgojo otrok potrebuješ visoko šolo. Zato se res trudim pri učenju, da bi se moje sanje uresničile.

besedilo in fotografija Karmen Pečan, 6. c

GASILSTVO

Predstavila vam bom svoj hobi, in to so gasilci. Izbrala sem ga zato, ker mi je všeč družba in so mi všeč vaje, ki jih delamo.

Naše gasilsko društvo se imenuje Gasilsko društvo Ljubljana Rudnik. Moja funkcija je desetarka. Ostale vloge, ki jih imajo moje gasilke, so: vodar 1, napadalec 1 in cevar 1. Lahko rečem, da smo kar uspešne, saj smo bile kar nekajkrat nagrajene z medaljami. Medalje mi veliko pomenijo, saj je to nagrada za naš trud in vzpodbuda za naprej. Tako se letošnje leto veselimo olimpijade. Sicer ima naše društvo 84-letno tradicijo, ustanovljeno je bilo leta 1925. Trenutno nas je aktivnih kar preko petdeset otrok na veselje vodilnih.

Naloga gasilcev je požarna varnost. Ko zagori, pokliči 112 in pomoč gasilcev k tebi prihiti. Požar je nevaren za življenje in zdravje ljudi. Nevarnost pomeni dim, če ga preveč vdihavaš, imaš težave z dihalni. Vročina je toplota, ki jo ogenj poleg kisika potrebuje za širjenje. Najprej ocenimo, kakšne vrste požar je, ga omejimo in poskušamo pogasiti z vodo, če gori les. Poleg vode za gašenje uporabljamo še peno, ogljikov dioksid, prah in požarno metlo iz kovine.

Ko je potrebna pomoč, se gasilec hitro obleče v ognjevarno obleko, skoči v gasilski avto in zdrvi na kraj požara. Potem z vodo ali peno pogasi plamen.

Sodelujemo tudi na kvizih, kjer moramo znati odgovoriti na vprašanja: kaj storiti, če zagori v stanovanju, če v naravi, kako preprečujemo požare, katero gasilno sredstvo uporabiti, kakšna je notranjost gasilskega avtomobila, kakšna je vsebina ... vsi odgovori na ta vprašanja so tudi neko znanje, ki bi ga moral vsak imeti. Torej je moj hobi tudi koristen.

besedilo in foto Lidija Žabjek, 6. a

TABORNIKI

K tabornikom hodim že skoraj pol leta in so postali moj najljubši hobi. Zakaj? Ker smo vedno zunaj, razen če sneži ali dežuje.

Naša skupina se imenuje Podkovani krapek. Na začetku leta smo se razdelili v štiri skupine, ki so razvrščene po starosti. Tudi rutice so po starosti. Najmlajši, tisti, ki so še v vrtcu, imajo rumene rutice. Otroci nižjih razredov osnovne šole imajo rdeče rutice, v višjih, kamor sodim tudi jaz, pa imamo zelene. Kdor je že izpolnil 15 let, dobi modro rutico, najstarejši pa imajo vijolične. V vsaki skupini je en voditelj.

Oprema tabornika vsebuje nož, čutaro, daljnogled, vžigalice in menažko. Do sedaj smo delali že več stvari. Naučil sem se postaviti šotor, narediti iglu, skuhati čaj in speči kostanj.

Bili smo že na Slivnici in na spomladovanju. Tri dni smo preživeli na Zapotoku. Spali smo v hiši, ker je bilo še mrzlo in sneg. Igrali smo se razne igre, sami smo pripravljali hrano – jo pekli in kuhali, delali pa smo tudi bakle. Šli smo tudi na Kurešček, gazili po visokem snegu, se kepali in sankali. Bilo je zelo lepo. Ob koncu so po nas prišli starši.

K tabornikom rad hodim tudi zato, ker postavljamo bivake in kurimo ogenj.

Nejc Kastelic, 6. b

ODBOJKA

Z odbojko sem se začela ukvarjati letos. Treniram v klubu Vital. Moji trenerki sta Nina in Ketty. Pravita: če se na treningu potrudiš stoo odstotno, boš na tekmi pokazal sto petdeset odstotkov znanja. S tem se strinjam tudi jaz.

Odbojka je zelo zabavna in zanimiva igra in jo zelo rada igram. Treniram dvoransko odbojko, kjer je igrišče označeno z modro črto. Mreža razdeli igrišče na dve polji, ki ju zasedeta ekipi, sestavljeni iz treh do šestih igralcev. Pri veliki odbojki je v igri šest igralcev. Pri mali odbojki, v kateri igram tudi jaz, so v igri trije igralci, igrišče pa je za polovico manjše kot pri veliki odbojki.

Za igro je treba poznati pravila. Moštvo mora žogo podati prek mreže v nasprotnikovo polje z največ tremi dotiki žoge. Nihče izmed igralcev se žoge ne sme dotakniti dvakrat zapored. Na svojem delu igrišča pa žoga nikakor ne sme pasti na tla. Če ekipa naredi več kot tri podaje, je točka nasprotnikova. V igri uporabljamo zgornji in spodnji odboj; zgornji in spodnji servis; napadalne udarce; sprejem udarca in blok. Vse tekme se igrajo na tri dobljene nize. V enem nizu se igra do 25. točke oziroma do dve točki razlike, če je rezultat izenačen.

Čeprav sem letos šele začela z igranjem odbojke, hodim tudi na tekmovanja. Bili smo na državnem prvenstvu, vendar nismo dosegli vidnejšega uspeha, saj je sodelovalo skoraj osemdeset ekip.

Za uvrstitev med najboljše bomo morali odigrati še nekaj tekem, kjer si bomo pridobili potrebne izkušnje. Na tekmi moramo pokazati vse svoje znanje, ki si ga pridobimo na treningu. Trening imamo trikrat na teden po dve uri. Prisotnost je obvezna, saj se na vsakem treningu naučimo nekaj novega. Če manjkaš, je potrebno nadoknaditi na naslednjem treningu.

Seveda pa treningi niso prezahtevni. Včasih jih popestrimo s praznovanjem rojstnih dni ali s torto ob dobrem uspehu. Med zimskimi in poletnimi počitnicami klub organizira tabore. Poudarek je na učenju odbojke in zabavi. V mesecu novembru smo bili v Cerknem, med zimskimi počitnicami so bile dejavnosti v Ljubljani, poleti bomo šli v Savudrijo. Spoznala sem tudi nekaj novih prijateljic. K odbojki hodim zelo rada, saj v klubu poskrbijo, da se ves čas nekaj novega dogaja.

Maša Knez, 6. d

PLES

S plesnimi koraki sem se spoznala v vrtcu. Imeli smo plesne urice, ki smo jih deklice navdušeno obiskovale in se učile prvih pravih plesnih korakov.

S pričetkom osnovne šole sem se s starši odločila, da je tudi primeren čas za obiskovanje in resnejše treniranje plesa. Izbrali smo plesno šolo Kazina, ker sem poznala nekaj deklet, ki so tam že trenirale. Iz male Kazine sem že naslednje leto prestopila v tekmovalno skupino. Tukaj pa se je začelo resno delo. Poleg show danca sem pričela še s treningi stepa, saj se dopolnjujeta. Imam zelo dobra koreografa. To sta Mitko Popovski in Mirjam Podobnik. Vsako leto se udeležimo državnega prvenstva. Do sedaj smo z našo formacijo vedno osvojili naslov državnega prvaka. To nam omogoča nastop na svetovnem prvenstvu, ki je vedno potekalo v Nemčiji. Tam smo štirikrat osvojili naslov podprvaka.

A medalje ne priletijo kar z neba. Za njih se je potrebno pošteno potruditi. Treba je izbrati dobro glasbo, opazne kostume in seveda koreografijo, ki mora pripovedovati zgodbo. Ta mora pritegniti gledalce in seveda sodnike. O vsem se dogovorimo skupaj z Mirjam, ki vedno upošteva tudi naše želje. Koreografijo sestavljamo in spreminjamo skoraj do tekmovanja. Ko se tekmovanje bliža, imamo še dodatne treninge ob koncu tedna, tudi dvakrat na dan. Poleg vsega naštetega je potrebno še odlično, brez napak in padcev usklajeno odplesati. In to vseh 23 plesalcev!

V plesni šoli Kazina, ki jo obiskujem že šesto leto, se zelo dobro razumem s soplesalkami. Tudi treningi mi niso prenaporni, ampak se jih veselim. Ravno tako uspehov. Veselje z nami delijo naši trenerji, plesalci starejših skupin, starši in tudi lastnica šole Silvestra Perčič. Ta nam ob naših uspehih čestita in nas pogosti s torto. Letos pa je pripravila še posebno presenečenje. Sto najboljših plesalcev, ki tudi nastopamo na različnih predstavah, je odpeljala v Salzburg. Tam smo si ogledali cirkuško-akrobatsko predstavo Cirque du Soleil. Vsi smo bili navdušeni, še posebej koreografi.

Čeprav dosegamo lepe rezultate, vemo, da ne smemo biti preveč razočarani ob neuspehih. Učijo nas, da moramo tudi neuspeh prenesti športno, saj je vse to del tekmovanja.

Nuša Špicar, 6. d

OKRUŠKI S TEKMOVANJA ZA CANKARJEVO PRIZNANJE

Ervin Fritz, Vrane

BELA VRANA

Kamor vranja jata,
tja še bela vrana.

Jaz sem bela vrana,
čisto razcefrana.

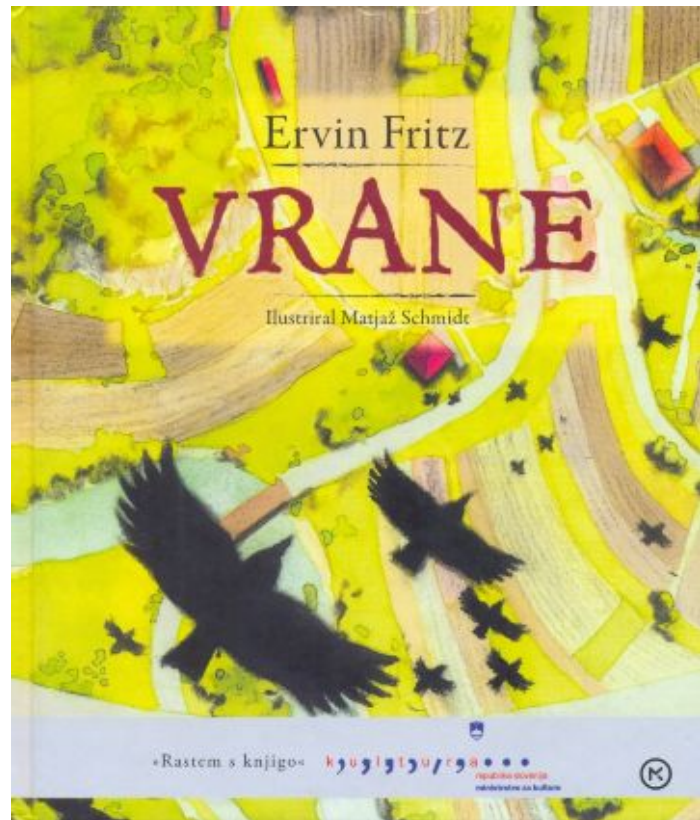
Belo črne draži,
belo vse sovraži.

Vse me kljuva, bije,
besno name vpije.

A čeprav trpljenje
to ni več življenje,

nočem se ločiti,
nočem sama biti.

Kakršna že jata,
to je moja jata.

Na šolskem tekmovanju za Cankarjevo priznanje so učenci šestih in sedmih razredov pisali esej o pesniški zbirki Vrane. Kako so povezovali vranji in človeški svet, si lahko preberete v naslednjih odlomkih iz njihovih razmišljanj.

Kakor pove že naslov zbirke, pesmi govorijo o vranah. Ob besedi vrana se večina spomni na črno sive ptiče, ki se hranijo z mrhovino in kmetom kradejo vrtnine. A Fritz nam jih predstavi na drugačen način. Nenadoma spoznamo, da so pesmi dejansko ogledalo nas samih, le da so postavljene v vranji svet. Vrane so v pesmih trdi, neustrašni borci za preživetje, pretkani politiki, glasbeniki, imajo pa tudi svojo modo.

Vrane pa so tudi socialne živali. Živijo namreč v jati. In kot v vsaki socialni družbi se sčasoma pojavijo izobčenci, kot v pesmi Bela vrana. Tukaj je nesrečna bela vrana izobčena zaradi barve perja. In ker je v človeški in očitno tudi vranji psihi nagonsko izločiti najšibkejši člen ali izstopajoče posameznike, je postala tarča zasmehovanja ter tako fizičnega kot psihičnega nasilja. Tudi ljudje izločamo šibkejše. Poglejmo si invalide, slepe, gluhe, neme, brezdomce ... Jih gledamo enako kot ostale? Nikakor! Dandanes človeka sodimo po lastnini, diplomah, premoženju in ne po značaju.

Bronja Vencelj Merc, 6. b

Pesniška zbirka Vrane opisuje, kaj počno vrane v različnih časih. Ko je poletje ali pomlad, so vrane vesele, se zabavajo, hodijo v opero in hkrati pazijo na svoj izgled. Dame ne gredo nikamor brez mini krila ali oprijete bluzice. Kot sem že omenila, rade hodijo v opero, kjer pojejo šolani glasovi brez predaha in s svojim visokim krajem prebijajo zvočni zid, zraven pa lahko vidimo baletke, ki se vrtijo na samo enem kremplju.

Vrane imajo vedno čas za ljubezen. Zelo so napredne in uporabljajo mobitele ter si pišejo ljubezenske SMS-e. Nekatere pa se držijo starih navad in pisma pošiljajo zavita v dišečo ovojnico.

Ko pa napočijo mrzli časi, vranam zmanjkuje hrane in zmrzujejo.

Eva Žukovec, 6. a

Jaz sem vrana Jana. Od drugih se razlikujem po tem, da sem bela. Zato me ostale vrane ne sprejmejo v svojo jato. A jaz letam za njimi. Vrane me tepejo, pljuvajo, kljuvajo. Trpim toliko, da si še predstavljati ne morete. Ne vem, ali je še sploh smisel živeti. Ali naj jih zapustim? Ne, tega nočem! Tukaj bom ostala. To je moja jata.

Ervin Fritz hoče skozi vranji svet nakazati, kako je v človeškem svetu. Z vranami dobro ponazori, kakšne napake delamo ljudje. Tudi mi izločamo drugačne, šibkejšje.

Tomaž Smrekar, 6. a

Svet črnih vran je nebo, ki predstavlja njihovo svobodo in so se zanj pripravljene tudi boriti. Največkrat se borijo proti kraguljem, ki so večji od njih, a jih ponavadi premagajo, ker so bolj zavzete za svojo svobodo. Veliko pesmi govori, da vrane držijo skupaj in se ne ubijajo med seboj, kar potrdi tudi pregovor: »Vrana vrani ne izkljuje oči.« A v pesmi Bela vrana drugačno vrano izločijo. To počnemo tudi ljudje, ko npr. iz družbe izločamo invalide ali ljudi z motnjami. A ponavadi ista vrsta vendarle drži skupaj in se bori za svoje pravice, kar je Fritz prikazal v pesmi Razglas.

Andrej Kušar, 7. c

Biti bela vrana v svetu črnih vran ne pomeni nič dobrega, saj je odrinjena in je ne sprejmejo medse. Črne vrane so svobodne in v Eskadrilji letijo kot ena familija v jati, ki ji pravijo vranja ketna. V drugi pesmi izvemo, kaj vse se vidi iz vranje perspektive. Seveda vrane najbolj opazijo koruzna polja, kjer je njihova poglavitna hrana. A tudi pri hrani imajo črne vrane prednost pred belimi, kaj šele pri modi, saj je obvezna črna barva. Tudi

vranja ljubezen je nekaj posebnega. Praded osvaja vrano Ano in ji v pismu opiše mnogo lepih stvari, ki ju čakajo v skupnem življenju. Čez sto let pa pravnuk Žane piše ljubezenski SMS, v katerem osvaja vrano s pridobitvami nove tehnologije.

Zala Fekonja,

7. a

Pesem Bela vrana se dotika velikega človeškega problema – izločevanja drugačnosti. Ljudje se do drugačnih vedemo podobno kot črne vrane do bele. S to pesmijo pesnik kljuva v našo vest.

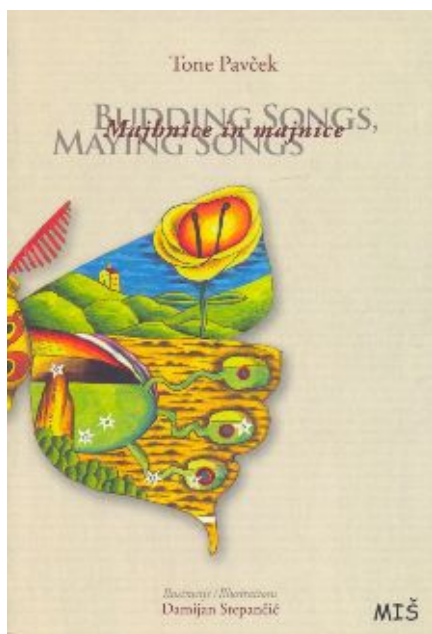
Takih primerov, kot je bela vrana, je v človeškem svetu ogromno. A tudi če te ljudi zavračamo, jih ne odženemo, ker se trudijo biti z nami, saj nihče ni rad sam. A zakaj črne ne marajo bele? Črne vrane prikazujejo povprečne ljudi, bela pa je nekaj posebnega in to draži ostale. Toda kaj jo priklepa na jato, zakaj ne odide? Bolj razmišljam o pesmi, bolj tesno mi je pri srcu in obljubljam, da ne bom zavračala drugačnosti. Naj bo moj prijatelj bela ali črna vrana, pomembna je osebnost.

Katja Gosar, 7. c

Jaz sem bela vrana in živim v črni jati. V njej me vsi sovražijo in dražijo, ker sem drugačne barve. Z mano delajo kot s sužnjem. Govorijo mi, kaj smem in česa ne, vsi me kljuvajo in vpijejo name. Nočem oditi, ker nočem biti sama, a tako tudi ne morem več živeti. Pri volji do življenja me ohranjajo le besede mojega brata Žana. On me pomirja in mi govori, da sem posebna, da še nikoli ni videl tako bele vrane, kot sem jaz. Njemu je v življenju lahko, ker je črn. Zato je tudi vse podedoval. Jaz pa sem si morala vse prislužiti z delom. Večkrat sem namesto sosede čistila ali sušila nebo, včasih pa sem ga tudi pometala. Žaneta pa skrbi le, če bo vrAna znala prebrati njegov ljubezenski SMS. Jaz ga nisem, ker je uporabil številke in moderne besede. Še zdaj leta naokrog z mobitelom in čaka na odgovor. Mislim, da bo vrAna ostala s Petrom, četudi je teleban.

Darian Tomašević, 7. b

Osmi in deveti razredi so razmišljali o pesmih Toneta Pavčka iz zbirke Majnice in majhnice, za spodbudo pa jim je bila naslednja pesem:

Tone Pavček, Prava pesem

Prava pesem se piše sama,
prava pesem se bere sama,
prava pesem je kakor mama,
od življenja samega dana,
z rano in rožo zaznamovana
in ena sama.

Prava pesem se piše zjutraj,
prava pesem se piše čez dan
in se piše, kadar se piše seveda,
na večer in se piše ponoči,
prava pesem se piše noč in dan,
prava pesem se piše, kadar ni moči
srcu biti nič drugega kakor beseda
in vsebeseda.

Šele potem, če ti sreča v besedo kane,
še le potem, če ti je kdo ne ukrade
in če med ničbesedami ne propade,
pesem (mogoče prava) nastane
zate in zame.

MOJA PRAVA PESEM MED NIČBESEDAMI

Pesem pride iz duše, se vzdigne iz morja besed in potrka na vrata. Sama se lahko bere, če ti tako zlahka steče z jezika, da se ti verzi kar sami »zasidrajo« v glavi. Prava pesem je kakor mama, ki pove vse in pove prav. In res je, da je dana od življenja, saj ostane večno in ne le na papirju, ampak tudi v naših srcih. Izraža trpljenje, veselje, ljubezen in premnoga druga občutja. Ko je pesem taka, je lahko le ena sama. Piše se lahko vedno, a hkrati nikoli, ko v naših srcih ni drugega, kot tista prava otroška domišljija ali iskrena ljubezen. In ko se izraziš s poezijo, ko se ti pretaka po krvi, ko je na listu tvoj pečat in ostane tvoja in samo tvoja ter je samo tebi dano, da jo kažeš drugim. Takrat nastane prava pesem.

Pesniško zbirko Majnice in majhnice sestavlja devet tematskih sklopov in vsak predstavlja določen del življenja. Pravo pesem najdemo v tematskem sklopu Ljubezen. Pesnik ljubezni ne pozna prav dobro. Potrebuje jo vsako bitje in išče jo vsako srce. Opisal je tudi svojo ljubezen, ki se je zgodila nekega meglenega jutra. V svoje pesmi o ljubezni je vključil humor, romantiko, sleng in izmišljene besede. Pisal je dvogovore, se poglobljal v um in srce ter opisal prvo ljubezen, ki ostane za vedno, čeprav je že dolgo ni več.

Če bi pesem nadaljevala, bi jo takole:

In taka pesem je tista prava,
tista, ki ne ostane le na papirju,
taka pripada le tebi in celemu vsemirju
in dobro veš, da je ne bo prebrala kakšna krava,
ker ostaja prava.

Karin Hrovatin, 8. d

Pesem govori o nastajanju pravih pesmi, ki pridejo iz pesnikovega srca. Navdih zanjo lahko dobiš kadarkoli od kjerkoli. Ne moreš je pisati na silo, saj so to potem »ničbesede«, kot se izrazi pesnik. Pravo pesem lahko pišeš v žalosti, ko doživljaš težke trenutke, razočaranja, ko si brez moči, ali v veselju in sreči.

Pavčkove misli so v pesmi zelo lepo izražene. Skrite so v metaforah in raznih drugih pesniških sredstvih. V verzih »prava pesem je kakor mama, od življenja samega dana« pove, da se pesem rodi sama, iz življenja. Z rano je zaznamovan, ko izraža razočaranje, bolečino in ostala čustva nesreče. Roža lahko pomeni lepe, a vseeno žalostne trenutke, kot na primer nesrečna ljubezen. Vsaka pesem je le ena sama in neponovljiva.

Najzanimivejša mi je ljubezenska tematika v zbirki. Predstavljena je predvsem ljubezen med mladostniki. Izpostavljena pa je tudi prva ljubezen, kot na primer v pesmi Nova faca. Pesem prikazuje, kako se mladi nerodno spopadajo s prvo ljubeznijo in ob tem pogosto trpijo.

Klara Osterman, 9. b

Med branjem sem se ob kakšni besedi ustavila in se malo zamislila, na kaj me le-ta v tistem trenutku spominja. Ustavila sem se ob besedi mama. Zame je mama poleg

očeta najpomembnejši človek na svetu. Je ena sama in je ne bi zamenjala. Njej lahko vse zaupam, res se pogovarjava o čisto vsem. Pesnik je hotel povedati, da tako, kot je le ena prava mama, je tudi le ena prava pesem, ki se je ne da zamenjati. Življenje je beseda, ki nam veliko pove. Spomni me na majhne otroke in stare ljudi, ne vem zakaj. Prav tako na cvetočo rožo, ki je polna življenja. Življenje je kot prava pesem, le eno samo je in se ga ne da zamenjati. Ob besedi srce vsak pomisli na kaj drugega. Nekateri pomislijo na ljubezen, veselje, srečo, drugi pa na vir življenja.

Veronika Nahtigal, 9. c

Pesem ima tri kitice; prva ima šest, druga osem in tretja šest verzov. Rimani pari v pesmi so: sama – mama, dana – zaznamovana, kane – ostane, ukrade – propade. Te rime so zaporedne – aabb. V pesmi najdemo tudi ponavljanje; prava pesem, šele potem. Okrasni pridevek je prava pesem. Tudi metafori sta v pesmi; rana je metafora za žalost in bolečino, roža pa za življenje, srečo in radost. Pavček si izmišlja tudi nove besede, kot sta »vsebeseda« in »ničbeseda«.

Urša Pirc, 8. c

Pesnik v svoji avtobiografiji razlaga, da so pesmi njegov dnevnik, so kot nekakšen prijatelj, ki mu nikoli ne bo dovolj poslušanja tvojih čustev. Papir je najpotrpežljivejši prijatelj. Pavček s pesmijo izrazi svoja čustva, v njo izlije svojo dušo. Tedaj, ko se znajdeš v takšni situaciji, o kateri ti je težko govoriti, ti bodo ob strani vedno stale Pavčkove pesmi.

Prava pesem se piše po lastnih izkušnjah.

Emra Bečić, 8. a

Menim, da je Pavček pesem Prava pesem napisal, da bi vse mlade, ki so nadarjeni za pesništvo, navdihnil, da bi postali pesniki ter da bi bili ponosni na svoj dar.

V pesmi razlaga nastanek pesmi. Piše, da se pesem piše sama, v resnici pa jo napiše pesnik, ko dobi navdih.

S pesmijo se rodiš in je ne moreš dobiti naknadno. Spremlja te povsod in je le ena.

Matic Petrič, 9. a

Naslov knjige Majnice in majhnice me je že na prvi pogled pritegnil. Spominja me na nekaj majhnega, odtaljenega od zime, pristrčnega, toplega, spomladanskega, na primer na majske ali spomladanske cvetlice, kot so trobentice, zvončki ..., obsijane s toplim spomladanskim soncem.

Aleksander Učakar, 9. a

ŽIVALI IMAMO RADI

MALI PES

Nekega sobotnega jutra sva z očetom v gozdu sekala drva. Med delom naju je obiskal pes.

Gozd, v katerem sva z očetom napravljala drva za obetajočo se zimo, je bil nekaj kilometrov oddaljen od večje vasi. Prišla sva zgodaj zjutraj, zato sva bila z delom že pri koncu, ko je prišel nek pes. Bil je kuštrav, umazan in tudi nekoliko shujšan. Z očetom sva ga poklicala. Pes

je stal in naju opazoval. Šele ko sva počepnila, je prišel bliže.

Oče mi je rekel, da se večina živali boji neznanega človeka, tako kot tale pes. Dala sva mu jesti od najine skromne malice. Nekaj časa je hrano ovohaval, nato pa hlastno segel po njej. Smejal sem se, saj me je z enim očesom ves čas gledal. Ko je pojedel, se je obliznil in začel mahati z repom, kar naj bi pomenilo, da je zadovoljen. Z očetom sva nadaljevala delo. Pes naju je opazoval. Čez pol ure sva morala samo še znositi drva v avto. Ko sva jih prijela, se je en kos zatrkjal mimo naju, nato še drugi in tretji. Ko sva se ozrla, pa sva se nasmejala, saj jih je pes z gobcem porival proti avtu. Tako sva prej končala in lahko prej odšla. Oče je rekel, da morava psa kljub njegovi prijaznosti pustiti v gozdu. Odpeljala sva se. Do doma je bilo kar uro in pol vožnje z avtomobilom. Toda ta vožnja se je vlekla kot polž. Ko sva končno prišla domov, naju je na mizi čakala jed. Med jedjo sva z očetom pripovedovala sestri in materi o psu. Sestra se je razveselila, ker je mislila, da sva ga pripeljala s seboj, ko pa je izvedela, da je ostal v gozdu, je postala žalostna. Jaz sem odšel na računalnik pogledat nekaj podatkov o psih in jih tudi našel. Pisalo je: ugriznejo te, če so v nevarnosti; čistokrvni so bolj potrpežljivi in lepši; so mesojedi in rastlinojedi; morajo se gibati in imeti gospodarja. Ko sem to prebral, sem ugasnil računalnik, nato pa bral knjigo Lassie se vrača in ob desetih zvečer zaspal. Zjutraj sem se prebudil in pod oknom zagledal psa. Zakričal sem tako na glas, da sem prebudil celo družino. Vsi so prihiteli in skupaj smo se ob pogledu na psa zasmeli. Nato sem šel ven in ga pobožal. Dali smo mu jesti in ga občudovali. S sestro sva ga po zajtrku zunaj umila. Bil je lep pes sivo bele barve. Ob natančnejšem pregledu pa je bil raj za bolhe. Odpeljali smo ga k veterinarju, ki mu je bolhe uspešno odstranil in nam povedal, da ta pes potrebuje ogromno hoje. Med tem ko sem čakal v ordinaciji, sem se šele zavedel, od kod je prišel. Spomnil sem se na Lassie in to povedal sestri, ki se je razveselila novega imena za psa. Ko pa je oče prišel iz sobe, je rekel, da bo pes ostal v zavetišču. S sestro sva se spogledala in ga prosila, če ga lahko še enkrat pogledava.

Ko sva prišla v pesjake, sva ga takoj zagledala, ga pobožala in mu rekla, naj se ima lepo, on pa je samo zalajal. Tako smo odšli. Spoznal sem, da ne moreš imeti psa, če nimaš časa, tako kot mi.

Tomaž Smrekar, 6. a

RDEČA VEVERICA

Veverica je moja najljubša žival. Spada v družino glodavcev, velja za najmanjšega sesalca in je samotarka. Pri njej mi je vseč njeno drobno

rjavo-rdečo dlakavo telo in njen dolg, razkošen rep.

Omogoča ji ravnotežje pri skakanju z drevesa na drevo in pri stopicljanju po tankih vejah. Skoči lahko tudi do pet metrov daleč. Nekega dne sem bila z družino v Tivoliju. Bil je topel jesenski dan. Odločili smo se, da malo posedimo na travi in si privoščimo malico. S seboj smo imeli lešnike, orehe in pistacije. Ko smo poslušali ptičje petje in jedli, se nam je nenadoma približala veverica. Ni bila plašna, kar me je zelo presenetilo. Začela sem se spraševati, zakaj je prišla ravno do mene. Toda kmalu sem razumela. Hotela je hrano, mi pa smo jedli oreščke, kar obožuje tudi ona. Na roko sem si natresla še malo oreščkov in jih ponudila veverici. Za hip je oklevala, nato pa počasi sprednje tačke stegnila k meni in si previdno vzela nekaj lešnikov in orehov. Pri tem sem opazila njene vranje črne oči ter drobna ušesa.

Nekaj časa je še nepremično strmela vame, nato pa s sprednjimi tačkami ljubko nesla lešnik v gobček in ga poglodala. Nato je stekla v gozd, a se je kmalu vrnila in pobrala še preostanek oreščkov. Bila sem presenečena, a sem se domislila genialne ideje. Odločila sem se, da ji bom na tačko nadela senzorski obroček, ker sem želela izvedeti vse o njenem načinu življenja. Ponudila sem ji še nekaj orehov, da se mi je približala. Previdno sem jo prijela in si jo položila v naročje. Veverica se je malo upirala, a je kmalu ugotovila, da ji nočem nič žalega.

Doma sem ji s pomočjo očka namestila obroček. Nato smo se odpeljali nazaj do gozda v bližini Tivolija in jo izpustili. V slovo sem veverici ponudila še nekaj orehov, ki jih je z veseljem sprejela.

Ob vrnitvi domov sem premišljevala, na kaj vse moram biti pozorna. Zadala sem si cilj, da moram ugotoviti, kdaj ima mlade, s čim se še prehranjuje, kaj dela pozimi in kdo so njeni naravni sovražniki.

Tako sem veverico spremljala vsak dan preko računalnika. Bližala se je zima in zanimivo jo je bilo opazovati, kako si je pripravljala ozimnico. V svoj domek v duplini

nekega starega hrasta, je nanosila veliko storžev, orehov, lešnikov.

Preostanek nabranih plodov pa je zakopala v gozdu v bližini svojega drevesa.

V knjigi sem prebrala, da si veverica pripravi tudi do neverjetnih sto kilogramov zimskih zalog. Morala sem

priznati, da je to res.

Toda veverica sploh ne pozna zimskega spanja, sem ugotovila.

Je tudi odlična plavalka in je tudi široka Sava ni ustavila.

Njeni naravni sovražniki so bili kuna, ki sem jo tudi nekajkrat opazila, podlasica, kanja in sova. Vsem tem zasledovalcem je uspešno ušla. Hranila se je še z jajci, ki jih ukrade iz gnezd ptic, lubjem, storži, semeni in želodi.

V spomladanskem času sem presenečena ugotovila, da moja veverica v svojem gnezdu ni bila več sama, saj ji je družbo delalo šest ljubkih rjavih puhastih kepic. Ko so mladički že malo zrastle, sem se opazovala, kako jih je mama veverica učila spretnosti plezanja ter iskanja hrane.

Ko sem odkrila skoraj vse skrivnosti veveričjega življenja, sem se odločila, da moji veveričji prijateljici snamem obroček. Zopet sem se družino odpravila v Tivoli. Nismo čakali dolgo, ko je moja veverica opazila, da ji ponujam priboljšek. Približala se mi je. Zopet sem jo lahko pobožala. Ko sem jo tako držala v naročju, ji je očka previdno snel obroček. Ob tej priložnosti sem jo še izmerila in stehtala. Merila je 40 cm z repom vred, tehtala pa je 236 g. Za trenutek sem se še zazrla v njene prijazne oči, jo pobožala in že je svobodno tekla proti staremu hrastu svojim lačnim mladičkom naproti.

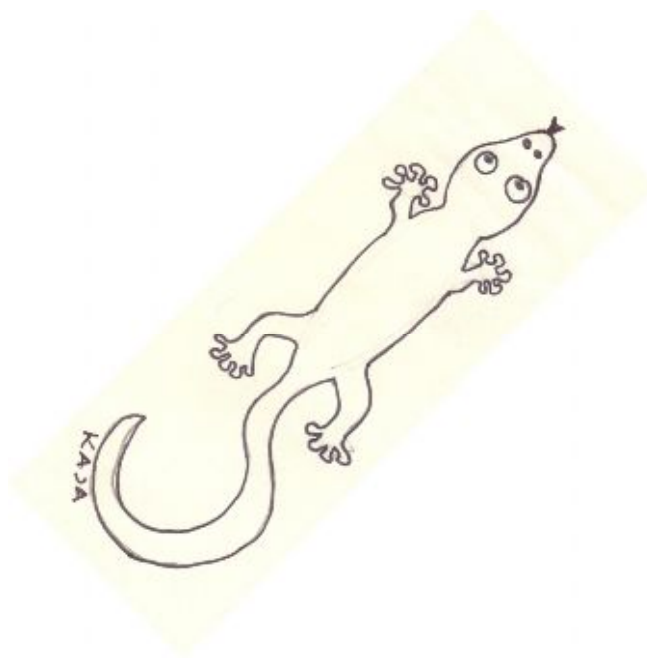
Zanimivo je bilo spoznavati njeno življenje in s tem pridobiti nova spoznanja. Od tedaj imam vedno, ko grem v Tivoli, v žepu prgišče lešnikov, da jih lahko ponudim malim glodavcem, ki skačejo sem in tja in me razveseljujejo. Všeč mi je, da so te male puhaste živalce v Evropi zaščitene. Na Kitajskem in Japonskem pa jih še danes, žal, lovijo zaradi krzna.

Zala Jerše, 6. c, foto s spleta

MARTINČEK

Bilo je vroče poletje in že drugi dan sem v skalovju blizu naše počitniške hiše iskal martinčka.

Ker so martinčki zelo plašni, sem moral biti zelo tih. Skrival sem se za sosednjim grmičkom in opazoval to luskasto kači podobno žival. Jedel je, zato sem ga pustil pri miru in šel na računalnik. Medtem, ko sem čakal, da se računalnik prižge, sem

razmišljal, kaj je jedel. Ker me je zelo zanimalo, sem pogledal na internet. Ugotovil sem, da jejo žuželke in da imajo oseminštirideset zob na spodnji čeljusti in petdeset na zgornji. Ker je bilo že temno, sem lovljenje martinčka prestavil na naslednji dan. Sonce je komaj vzšlo in že sem bil na lovu. S sabo sem vzel mrežo, ker so martinčki zelo občutljivi in jim rep odpade, že če ga močneje primeš, a jim kmalu zraste nazaj. Ko sem prišel do skalovja, ni bilo martinčka od nikoder. Pobljže sem pogledal njegov dom in videl deset majhnih kroglic. Ker me je zanimalo, sem šel pogledat na internet in ugotovil, da so to jajca. Opazoval sem jih še par tednov. Bil je

dan odhoda in še zadnjič sem pogledal jajca. A jih ni bilo, bili so samo olupki. Pregledal sem skalovje in našel veliko malih martinčkov, ki so se samostojno sončili na skalovju.

Bil sem nesrečen, ker nisem mogel opazovati njihovega razvoja. A me mama potolažila, da jih bom videl naslednje poletje.

Andrej Rahne, 6. c

BADGER

A male badger is called a boar, a female a sow and a young badger is a cub. A name for a group of badgers is a cete, but badger colonies are more often called clans. Badger dens are called sets ... Clan size is variable from 2 to 15 badgers. Badgers can be fierce animals and will protect themselves and their young at all costs. Badgers are capable of fighting off much larger animals such as wolves, coyotes and bears. Badgers can run or gallop up to 25-30 kilometres per hour for short periods of time ...

Jošt Hočevár, 8. a, foto s spleta

VREDNOTE

Učenci devetih razredov niso kar tako. Zdaj, ko so na pragu odraslosti, razmišljajo, kaj je tisto, za kar se je v življenju vredno potruditi. Ker so te misli zelo intimne, so želeli ostati anonimni.

V mladosti se premalo sprašujemo, kakšen smisel ima življenje. Pravzaprav ne vemo, kaj je najbolj bistveno, saj ima vsak človek svoje vrednote.

Verjamem, da se človek že rodi z vrednotami, kasneje pa jih lahko tudi izboljša oziroma izoblikuje, odvisno od tega, kdo se giblje okoli njega. S tem mislim družino in prijatelje, ki nam odpirajo vrata v svet. Vrednote, na katere veliko dam, so prijateljstvo, zdravje, ljubezen in spoštovanje ...

Da bi bil svet lepši, bi moral biti vsak človek strpen, pošten in pravičen. V današnjem času opažam, da je veliko ljudi nestrpnih, predvsem do drugačnih.

Menim, da je vsak človek odgovoren za svoja dejanja, in če naredi kakšno napako, naj jo popravi, ne pa da za to krivi druge.

Z nadaljnjim šolanjem in izobraževanjem si lahko močno pridobim delavnost in samodisciplino.

Pri meni je na prvem mestu prijateljstvo.

Prijatelj je veliko, a le malo je pravih. Pravi prijatelj ti stoji ob strani, tudi ko ti je hudo. Vedno sem imela vsaj eno dobro prijateljico. Med nama ni skrivnosti, svobodno izražava svoja mnenja brez zamer. Iz prijateljstva med spoloma se lahko razvije tudi ljubezen.

Svoje prijatelje imam zelo rada. Skupaj se smejimo in počnemo nore stvari. Verjamem, da je prav tako kot biti delaven in priden, pomembno tudi, da se znaš zabavati in uživati življenje. Prekratko je, da ga ne bi uživali, je moj moto ...

Rada bi pridobila samozavest, rada bi postala močno dekle, ki se lahko upre in se zna ubraniti raznim skušnjavam, ima svoje cilje in si zaupa. Mislim, da družba vpliva na človeka, seveda, saj ne moremo biti kar sami na tem krutem svetu ...

Zdravje je vrednota, ki je mnogi ne cenijo, dokler je ne izgubijo, Dostikrat se mi zgodi, da pomislim, kako slabo mi gre, a če pomislim na ljudi, ki nimajo zdravja, gre meni v primerjavi z njimi zelo dobro. Začudena sem nad ljudmi, ki so kakorkoli telesno prizadeti, kako močno voljo do življenja imajo ...

Na pragu odraslosti sta zame še posebej pomembni dve vrednoti, to sta ljubezen in prijateljstvo. Malo je tako dobrih prijateljev, kot jih imam jaz, a manj sreče imam v ljubezni. Sem pa zelo iskrena oseba in ni mi nerodno povedati človeku v obraz, kaj si mislim o njem.

Rad sem pošten, saj si tako pridobivam prijatelje. V današnjem svetu največ velja samo tisti, ki ima veliko denarja. Ob tem se postavi vprašanje, na kakšen način je denar pridobljen. Za nekatere ljudi sta resnica in poštenje nepotreben balast. A meni ne gre za denar, saj ne prinese vedno sreče. Moja družina ni bogata, pa smo vseeno srečni.

Pomembno je, da imaš rad samega sebe in si zadovoljen s seboj. Za doseganje vrednot smo se velikokrat pripravljene čemu odreči. Življenje ima vzpone in padce, a tako pač je. Moja mami pravi: »Življenje je takšno, kakor si ga ustvariš.« Torej si sam odgovoren za svoje življenje, nihče drug ne sme odločati o tebi. Zdaj je čas zame, da dobro premislim, za kaj si je vredno prizadevati in v kaj sama verjamem.

S KNJIGO V ROKI V LETU 2010

Knjige, ki smo jih prebrali v otroštvu,
morda pa sploh vse slabe in dobre knjige,
ustvarijo v človekovem umu svojevrsten
zemljevid sveta, niz čudežnih dežel,
v katere se lahko v kritičnih trenutkih
zatečemo do konca življenja.
(George Orwell)

Letos je mesto Ljubljana svetovna prestolnica knjige 2010. Tudi pri knjižničarskem krožku smo se veliko pogovarjali o knjigah, to pa ni bilo težko, saj je knjižnica dobila veliko novih naslovov zelo zanimivih knjig.

Katja Gosar, Darian Tomašević, 7. r

Stephanie Meyer, Somrak

Ta knjiga je zelo razburljiva. Govori o dekletu, ki je spoznala družino vampirjev. Isabella Swan se preseli k očetu v mesto. Pričakuje, da bo njeno življenje dolgočasno. V šoli spozna skrivnostnega, a omamno zapeljivega Edwarda Cullina. Bella se odloči, da bo odkrila njegovo skrivno identiteto. Ko odkrije, da je vampir, se njen svet obrne na glavo. Doživi srečanje s smrtjo. To knjigo priporočam bralcem, ki jih zanimajo vampirji ter dolge knjige. Najboljši del pa je šele na koncu. Ta roman je po mnenju številnih bralcev najboljša knjiga leta.

Darian Tomašević, 7. b

Nejka Omahen, Silvija

Trinajstletni deklici je bilo ime Silvija. Hodila je v sedmi razred. Živela je skupaj z mamo in dvema sestrama. Starejša se je vedno norčevala iz nje. Ni ji bilo lahko tudi zato, ker sta bila starša ločena in je očeta poredko videvala. Veliko časa je preživela s sošolkami in veliko se jim je dogajalo. Nekega dne se prikaže fant, ki vse postavi na glavo. Od takrat Silvija nima več časa ubadati se s sestro, s sošolkami, ampak samo še sama s sabo.

Eva Žukovec, 6. a

Dušan Čater, Pojdi z mano

Ko smo šli na kulturni dan v knjižnico Prežihovega Voranca, smo se pogovarjali o vlogi knjižnice in o knjigah. Na koncu dneva smo prejeli knjigo POJDI Z MANO. Navdušen sem se lotil branja te knjige. Prebral sem jo na dušek in bil zelo navdušen. Govori o dečku Mancu, ki pogreša svojega dedka ter njegovo kmetijo. Tisti dan so se s prijatelji odločili, da gredo na izlet s fotografskim krožkom. Manc je bil tudi obtožen kraje telefona na šoli. Ko so prišli na kmetijo, so poslikali okolico ter se potem malo odpočili. Manc je ob vsakem počitku dobil občutek, da jih nekdo gleda. Na koncu knjige se zgubijo v gozdu. Nekdo jim je ves čas sledil. »Moški se je rahlo smejal ter je tekel proti njim ...« Pozno v noč so zaspali. Ponoči se jim ni nič zgodilo.

Jan Metelko, 7. c

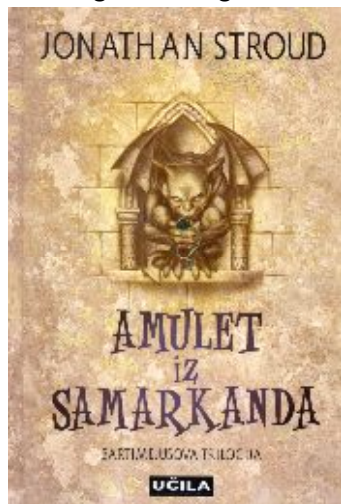
Miha Mate, Babica v supergah

Babica Lenča se je upokojila. A namesto miru in dolgočasje jo čakajo neverjetne dogodivščine v družbi vnukov Tinča in Binča. Začne se ukvarjati s športnim kolesarjenjem, rolanjem, odbojko in še posebej z atletiko, kjer se uvrsti celo na olimpijske igre. Vsega so krive čudežne superge, ki jih je babica Lenča našla v grmovju.

Lidija Žabjek, 6. a

BARTIMEJUSOVA TRILOGIJA

Jonathan Stroudova trilogija Amulet iz Samarkanda, Golemovo oko in Ptolemajeva vrata govori o glavnem junaku džinu Bartimejusu in njegovih dogodivščinah v fizičnem svetu.

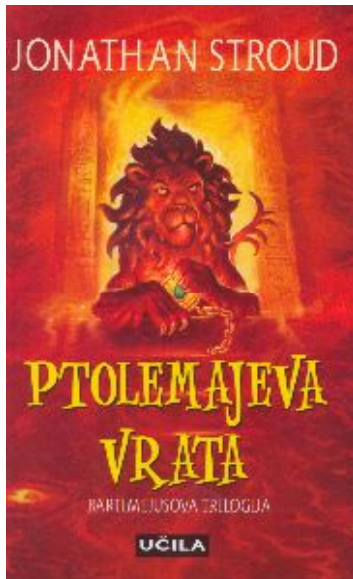

Amulet iz Samarkanda

Džin Bartimejus je po dolgem času spet poklican iz onstranstva v fizični svet. Tokrat ga je poklical mlad čarovniški vajenec Nathaniel, ki mu takoj zada težavno nalogo. Iz hiše slavnega čarovnika Simona Lovelacea mora ukrasti čarobni Amulet iz Samarkanda. A zaradi tega podviga se hitro znajdeta sredi nevarne čarovniške zarote. Če hočeta preživeti, morata združiti moči, a kako lahko sploh sodelujeta trmast fant in razdražljiv džin? Knjigo se splača prebrati, ker je zelo zabavna in napisana z veliko humora. Všeč mi je, ker je zelo napeta.

Golemovo oko

Čarovnik Nathaniel kljub obljubi, da tega ne bo več storil, v fizični svet spet pokliče džina Bartimejusa. Nathaniel je zdaj uspešen uslužbenec čarovniške vlade in njegova naloga je, da razkrinka Odpor, ki seje nemir po Londonu. Prestolnico so spet pretresli novi, tokrat hujši napadi. Pa je zanje res odgovoren Odpor? Če želi ohraniti svoj ugled, mora Nathaniel hitro ukrepati. In kdo naj mu pomaga, če ne džin Bartimejus? Druga knjiga v Bartimejusovi triologiji je veliko resnejša in daljša kot prva, a prav tako napeta. Priporočam jo vsem, ki so jim bile všeč tudi knjige o Harryju Potterju.

Ptolemajeva vrata

Džin Bartimejus sme vedno redkeje napolniti svoje moči v Onstranstvu. Nekega dne ga Nathaniel neha odslavljati. Nathaniel sedaj vodi oddelek za obveščanje v vladi, kjer nima nobenih prijateljev. London so tokrat napadli demoni na prostosti, ki so jih zaradi svoje neumnosti osvobodili mogočni čarodeji, katerih vodja je gospod Hopkins. Tokrat našima junakoma pomaga tudi nekdanja članica Odpora z imenom Kitty. Ali bo Bartimejusu uspelo še tretjič rešiti London?

Zadnja knjiga v trilogiji je verjetno najbolj napeta od vseh. Je tudi odlično napisana.

Celotna trilogija me je pritegnila, ker rad berem fantazijske knjige o magiji, čarovnikih in demonih. Všeč mi je tudi, ker dobro vedno zmaga nad zlim.

Andrej Kušar, 7. c

Stephanie Meyer, JUTRANJA ZARJA

Zadnji del sage Somrak, Jutranja zarja (Breaking down).

1. del

19-letna Isabella Swan se pripravlja na poroko s svojim fantom Edwardom Cullenom. Po poroki se z jadnico odpravita na medene tedne na zasebni otok v Braziliji. Na Bellino željo sta se ljubila. Po nekaj dneh bivanja na otoku Bella ugotovi, da je noseča. Edwarda skrbi zanjo, zato pokliče svojega očeta, zdravnika, in z Bello se odpravita domov.

Zarodek raste nenavadno hitro in Bella se počuti vse slabše.

Edward želi, da bi naredila splav, a ona želi otroka obdržati.

V 2. delu knjige zgodbo pripoveduje Bellin prijatelj Jacob Black, ki ji pomaga skozi nosečnost, in ta njegova pripoved traja do poroda, ko Bella skoraj umre zaradi izgube krvi, a jo Edward pravočasno spremeni v nesmrtnega vampirja.

3. del

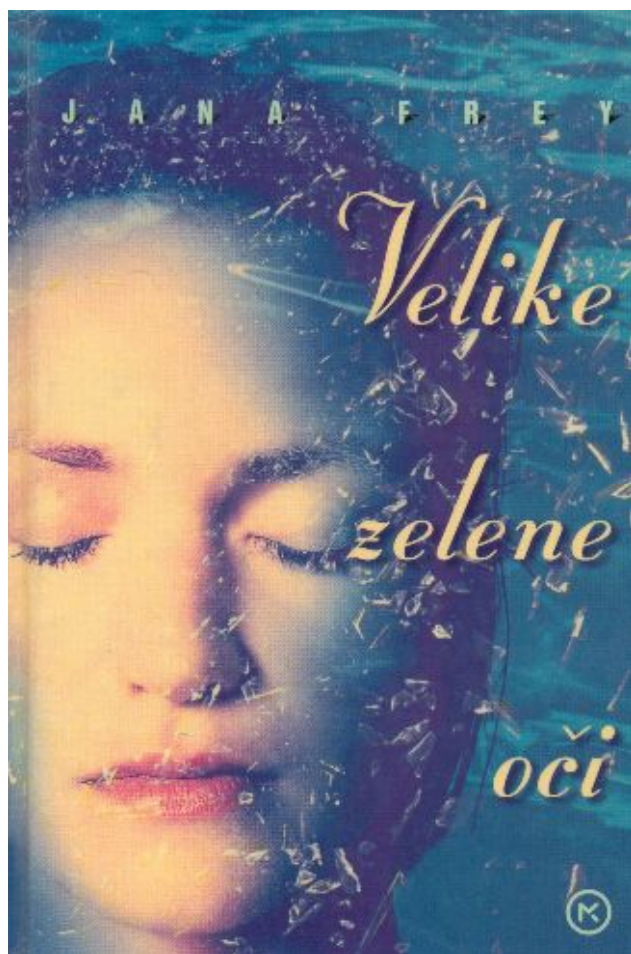
Bella dobi punčko, ki jo poimenuje Renesmee in je 'nesmrtni otrok'. Ker pa glavni vampirji Volturiji ne dovolijo, da bi se taki otroci vzgajali doma, jo Cullenovi skrivajo, a žal neuspešno. Ko Irina Volturijem pove, da je Bella rodila, se ti takoj odpravijo k njim, da bi jih uničili. Takrat se Alice in Jasper odpravita iskat takšno osebo, kot je Renesmee, da bi dokazala, da ni nevarna. Da bi se Cullenovi rešili, pokličejo svoje prijatelje in znance iz celega sveta, da bi jim dokazali, da Renesmee ni nesmrten otrok. To jim uspe in Volturiji kaznujejo Irino s smrtjo. A še vedno ne vedo, ali jim deklica predstavlja grožnjo za njihov obstoj. Po napetih in zapletenih dogodkih se z dolgega iskanja vrnete Alice in Jasper, ki pripeljeta 150-letnega Nahuela, ki je tak kakor Renesmee. Tako Volturiji vidijo, da jim ne preti nobena nevarnost, in naposled le odidejo brez maščevanja.

Daša Černe, 7. c

Jana Frey, Velike zelene oči

Pisateljica je zgodbo črpala iz resničnih dogodkov. Knjiga govori o najstnici Leni, ki je v hudi prometni nesreči popolnoma oslepela. Po tem dogodku se je njeno prej umirjeno življenje čisto spremenilo. Zaradi slepote je izgubila nadzor nad sabo, samozavest, postala je odvisna od drugih ljudi.

Na začetku zgodbe se je Lena dobro razumela s starši, imela je veliko prijateljev in prijateljev. Frederik, bratranec njene najboljše prijateljice, ji je povedal, da je zaljubljen vanjo. Družba mladih ljudi se je odločila, da ne gre v šolo, ampak se bodo odpeljali na izlet v gozd. Tistega dne se je zgodilo. Nenadoma je namreč začelo močno deževati, brisalec se je pokvaril in voznica ni ničesar več jasno videla. Zaleteli so se v drevo in Leno, ki ni bila privezana, je odneslo v vetrobransko steklo.

Ko se je Lena zbudila iz nezvesti in izvedela, kaj je z njo, bi bila raje mrtva. Po vrnitvi domov je ves čas ždela v svoji sobi, tudi jedla je sama. Neko noč je slišala mamin jok in se zavedla, da ni samo ona tista, ki trpi zaradi slepote. Po tem dogodku se je začela počasi vračati v življenje. Za njen rojstni dan so ji prihajali čestitati prijatelji. Izvedela je, da Frederika zelo skrbi zanjo in da jo prosi, naj ga pokliče. Tega ni zmogla.

Naučila se je Braillove pisave in delati na računalniku za slepe, zato se je odločila, da bo spet odšla v šolo. Lepo so jo sprejeli, čeprav so bili najprej presenečeni. Kmalu so se je navadili. Lena je počasi spoznavala, da jo imajo vsi radi kljub njeni slepoti.

Odpeljala se je k Frederiku v Berlin. Čisto sama, z vlakom; še mama ni vedela za to. Spet sta povezala pretrgane niti prijateljstva in ljubezni in se pobotala.

Knjiga mi je bila všeč, ker je dobro in doživeto napisana. Dogodke opisuje z

vidika najstnika, kar nam je blizu, zato se knjiga bere z užitkom. Tudi odnosi med ljudmi so zelo lepo opisani, so pa tudi zelo pomembni. Pisateljica dobro opisuje Lenine občutke ob slepoti, kar mi je bilo zelo všeč, saj se zdi, kakor da bi jih pisateljica zares doživela. Zapisala je tudi več slengovskih besed in se nam z njimi približala ter poživila zgodbo. Najbližja po značaju in osebnosti mi je bila Jana, ker je bila Leni v veliko oporo in res dobra prijateljica. Znala ji je dobro svetovati, nikoli je ni pustila na cedilu.

Pia Erman, 9. a

Christiane F., Mi, otroci s postaje Zoo

Resnično zgodbo sta po tonskih zapisih pogovorov s Christiane Felscherinow, glavno junakinjo, zapisala novinarka Kai Hermann in Horst Rieck.

Christiane je do šestega leta s starši in sestro živel na podeželju, potem pa so se preselili v Berlin, v majhno stanovanje v Groppiusovem mestu. To je bilo naselje iz stolpnic, nakupovalnih centrov in parkov. Vse je bilo zelo brezosebno, umazano, dolgočasno, posod so bile same prepovedi. Doma Christiane ni bilo lepo. Oče je hčerki za vsako napako pretepal, če pa se je zanju zavzela mama, je pretepel še njo. Christiane pa si je želela sprejetosti. In tako je prvič prišla do droge.

Stara komaj dvanajst let je s prijatelji začela kaditi hašiš, hoditi v novo diskoteko Sound, kmalu zatem pa začela jemati še poživila, uspavalne tablete in vse zalivati z alkoholom. V Soundu je srečala Detlefa in se zaljubila vanj. Postala sta par. Sprva se ni strinjala z jemanjem heroina, a ta droga je že prodirala v njihovo klapo, tudi Detlef ji je že podlegel. Še ona ga je začela jemati. Spoznala je novi prijateljici – Babsi in Stello.

Detlef je živel s prijateljema iz njihove klape. Kadar je bila Christiane pri Detlefu, so vsi skrbeli zanj. Detlef se je že hodil prostituirat za drogo na postajo Zoo. To je počel tudi za Christiane, a kmalu sta potrebovala toliko "fiksa", da se je morala prodajati tudi ona.

Christianina mama je opazila hčerino drogiranje po dveh letih. Dogovorili sta se za odvajanje. Christiane je želela prenehati, če bi se odvajal tudi Detlef. A ni uspelo ne prvo odvajanje ne drugo. Mama ji je nadaljevala časopise, v katerih je med poročili o mrtvih zaradi drog lahko zasledila znana imena. Tudi ime svoje prijateljice Babsi. Christiane je spoznala, da šla predaleč, da se ni zmožna odvaditi. Neuspešno je poskušala narediti samomor s preveliko dozo. Vedno slabše ji je šlo, tudi telesno je bila uničena. Njen želodec je prenesel le še jogurt, puding in skuto. Imela je uničena jetra, prebolela je zlatenico. Mama se je odločila še za zadnji poskus: poslala jo je k teti na podeželje. Tam si je našla nove prijatelje in opustila jemanje heroina.

Knjiga mi je bila všeč, ker brez olepševanja opisuje problem zasvojenosti z drogami. Christiane opisuje svoje odnose s prijatelji zelo pozitivno. Tudi njen odnos z Detlefom je v knjigi opisan kot dober, vendar je on kasneje povedal, da je bila to le fiksarska ljubezen, da mu ni nič pomenila. Če bi v knjigi kaj spremenila, bi bili to odnosi v Christianini družini. Prav ti so bili najbrž krivi za njeno zasvojenost.

Knjiga je napisana v prvi osebi, jezik je knjižni, a kar pogosto posejan z izrazi, ki so jih uporabljali zasvojenci z drogami.

Mislím, da je knjigo vredno prebrati. Ponuja vprašanja in odgovore: Si je vredno uničiti življenje, kot so si ga Christiane, Detlef in še mnogi? Je vredno vse, kar je bilo dotlej, postaviti na kocko zaradi trenutka radovednosti in želje po pobegu od realnega sveta in problemov v njem?

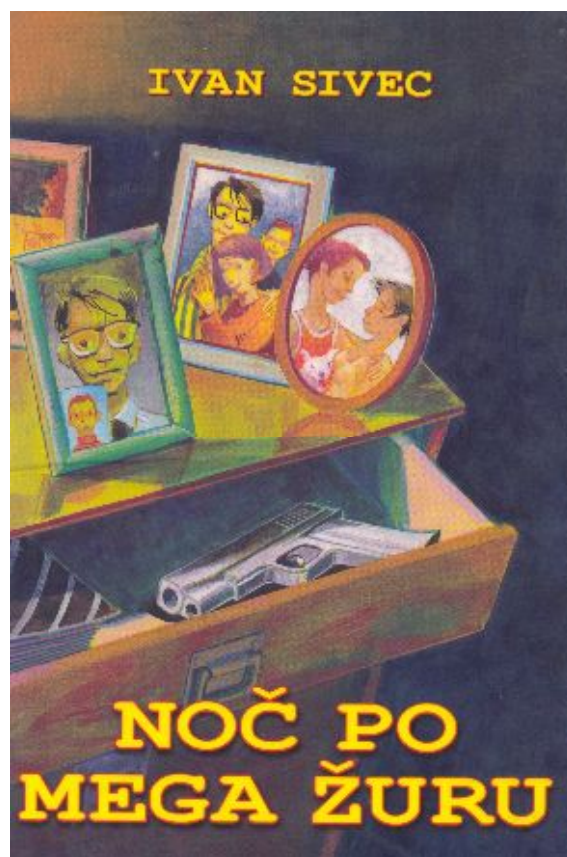
Klara Osterman, 9. b

Ivan Sivec, Noč po mega žuru

Noč po mega žuru je nadaljevanje pisateljeve knjige Zadnji mega žur, ki se konča tragično, s samomorom Mateja, dijaka Druge gimnazije v Ljubljani. V nadaljevanju bi bralec pričakoval žalost in obup vseh, ki jim je bil Matej blizu. Začetek knjige res prikazuje spopadanje Matejeve mame Maje in njegovega dekleta Tjaše z življenjem brez ljubljenega sina in fanta. V nadaljevanju pa spremljamo najrazličnejše dogodke, npr. faksirano sporočilo, napisano z Matejevo pisavo, ki je tudi Majo nagovarjalo k samomoru, potem spodbujen spor med Majo in Tjašo, čez čas pa njuno pomiritev, ki se je nadaljevala s skupnim raziskovanjem Matejevega samomora. Majo je nekdo celo poskušal ubiti in Matejeva mama je z grozo osumila svojega brata Lojzeta, ki je po Matejevi smrti prišel živeti k njej. V raziskovanje se je vključil še pokojni kriminalist Rudi, sposoben in vztrajen možak s koristnimi poznanstvi v policiji. Njegov vzdevek je bil

Rudi, ki se trudi. Raziskovalci so Lojzeta kmalu lahko izločili kot glavnega osumljenca, odkrivati pa so začeli zapleteno zgodbo, ki je izvirala iz časov, ko je gospa Maja sodelovala s podjetnikom Antonom Primožičem. Maja je vedela za velike poneverbe, ki jih je Primožič storil v tistem času. Kasneje, ko je ustanovila svoje podjetje, pa je postala Primožiču huda konkurenca. Prav Anton Primožič je bil kriminallec, ki ga je trojica hotela izslediti. Ubil je Majinega moža, z najetim morilcem Svenom je njenega sina napeljal k samomoru in s podobno taktiko je poskušal pri njej. Na srečo so ga prej razkrinkali. In Lojze? Primožič mu je v gostilni plačeval za pijačo, kadar je od njega dobil koristen podatek o Maji. Drugače ni bil vpleten, tudi za Primožičeve namene ni vedel.

Knjiga Noč po mega žuru mi je bila zelo zanimiva zaradi tematike, ki v ospredje postavlja način pisanja v obliki kriminalke. Priporočil bi jo vsem, ki jih taka tema zanima; skozi celo knjigo je veliko preobratov in nenavadnih dogodkov. Primerna se mi zdi tako za mlade kot za starejše bralce, vsak najde v njej kaj, kar sam opaža ali celo izkusi v vsakdanjem življenju. Ko sem knjigo prebral, sem pomislil, da se vedno najde kdo, ki ti zavida – karkoli že.

Luka Kralj, 9. c

MILES TO GO

The book *Miles to go* was written by Miley Cyrus. The book is her autobiography and talks about her life since the audition for the TV show *Hannah Montana*.

Miley Cyrus has become famous with the TV show called *Hannah Montana*. Back then she lived in Nashville, Tennessee, and was a cheerleader. She was only 12 when she auditioned. At first, the judges didn't want to give her the part because she was too young and small, but her attitude and sense of humor convinced them to give her the part. She and her family moved to LA and Miley stopped cheerleading. A while after that her mother Tish accidentally mentioned that her real father Billy Ray Cyrus could play Hannah's father in the show. The director loved the idea and he got the part. For Miley it was a blessing because she loves her father very much and wanted to work with him. That's why in 2008 she officially changed her name from Destiny Hope Cyrus to Miley Ray Cyrus. The name Miley, because when she was young her family called her Smiley and the name Ray, because it's her father's middle name. In the beginning her show wasn't a big hit, but after a few months she started becoming recognized. In book she describes the feeling when she signed her first autograph. She wrote BELIEVE. In the next 6 months she was recognized all over America. Her wish came true. In 2006 she recorded her first CD called *Hannah Montana*. Next year two more CD's become available and Miley won 3 prizes. In 2009 she filmed her first movie *Hannah Montana The Movie*. It was very successful and Miley become known all over the world.

Miley Cyrus was born on 23rd November 1992 to mother Tish and father Billy Ray Cyrus. She has 5 siblings: an older brother Trace, who plays in a band Metro station, another older half-brother Christopher Cody, a half-sister Brandy, a younger brother Braison and a younger sister Noah, an actor. Her first part was in a TV series *Doc* where she played Kyle and the first movie part was in 2003 in the movie *Big Fish As Ruthie*. Miley loves to write calligraphic. She is left handed, plays the guitar and writes lyrics. In the last 3 years she was nominated for 24 prizes and received 14.

I really like the book because it is about my favorite singer and because she didn't write in boring formal language but in a language that makes us laugh, with notes on the sides and funny comments. The book is also special because it was written when Miley was only 16. In the last years Miley has had a crazy life and now she has shared it with us. If you are her fan or you at least heard of her, read the book, you won't regret it.

Pia Erman, 9. a, fotografija s spleta

HOROSKOP

OVEN (21. 3.–20. 4.): Pričakuješ lahko dobro in uspešno šolsko leto, ki pa bo zelo naporno. Vendar si ne pozabi vzeti časa zase in za svoje prijatelje! Verjel-a in zaupal-a boš najprej sebi, kar bo zate velika in prijetna sprememba, ki jo bodo vsi opazili. Ljubezen bo vsepovsod okoli in le od tebe bo odvisno, koliko se je boš naužil-a. Posebej uspešna bo januarja. Svoj vsakdan deli s strelci, dvojčki in biki. Srečen mesec: junij.

BIK (21. 4.–20. 5.): Ocene bodo slabše, vendar se uči in sledi pri pouku. Ne glej le nase in pomisli tudi na druge (prijatelje in simpatijo)! Februar bo poleg dela zahteval še prilagajanje drugače mislečim, zato boš komaj čakal-a na bolj romantični marec. Še posebej uživaj v aprilu. Ljubezen bo vzcvetela avgusta. Druži se s kozorogi, tehtnicami in ovni. Srečen mesec: februar.

DVOJČKA (21. 5.–20. 6.): Tudi to šolsko leto ti ocene ne bodo naklonjene. Poišči si pomoč pri učenju! Začetek leta bo neizprosno delaven, zato nekaj tednov sploh ne boš imel-a časa zase. To leto se posebej posveti družini. Junij prinaša romantiko na kvadrat, nekatere lahko strast zanese zelo daleč. Ljubezen bo letos neuspešna. Druži se z ovni, biki in vodnarji. Srečen mesec: avgust.

RAK (21. 6.–22. 7.): Ocene se bodo izboljšale v drugem polletju. Največ pozornosti posveti ljubljeni osebi. Februar se bo odlično prelil v marec, v katerem se boš predajal-a globokim čustvom ali pa strastnim avanturam. Mimogrede lahko izgubiš občutek za mero in se znajdeš med dvema ognjema, ampak morebitna strta srca te ne bodo ustavila, da se ne bi še naprej zabaval-a. Ljubezen se bo celo leto odvijala zelo dobro. Druži se s škorpionji, levi in devicami. Srečen mesec: april.

LEV (23. 7.–22. 8.): Ocene boš imel-a zelo dobre, zato se ti ne bo treba toliko učiti, a vseeno sledi pouku. Veliko časa preživi z najboljšimi prijatelji-cami in ljubljeno osebo. Ljubezen bo središčna točka tvojega življenja. Priložnosti za romantično iskanje sorodne duše bo mrgolelo, zelo boš radoveden-a in manj izbircen-a kot ponavadi. Ljubezen bo vzcvetela v začetku februarja. Posebej se posveti devicam, rakom in škorpionom. Srečen mesec: maj.

DEVICA (23. 8.–22. 9.): Ocene bodo lepe, čeprav ne slediš pouku, ker misliš na ljubljeno osebo. Največ časa posveti njej in prijateljem-icam. Pomlad te bo zazibala v objem ljubezni in zgladila napetosti, ki so se nabrale. Ljubezen se bo začela v začetku leta! Maj bo mesec, ki ti bo v vseh pogledih pisan na kožo, zato se loti vsega, s čimer si odlašal-a. Še posebej veliko se druží z levi, raki in škorpionji. Srečen mesec: marec.

TEHTNICA (23. 9.–23. 10.): Tvoje ocene bodo letos zelo slabe, ker ne slediš pouku in se potem zelo težko kaj naučiš. Največ pozornosti potrebuje tvoja družina, ki pa ti ne da časa zase. Prijala ti bo pozornost okolice, vendar se boš upiral-a dokončni izbiri. Sanjarjenje o popolni ljubezni se bo zavleklo v marec, ki bo presenetil z iskrenostjo. Tvoja ljubezen bo vzcvetela maja. Čim več časa preživi z biki, vodnarji in ribami. Srečen mesec: oktober.

ŠKORPIJON (24. 10.–23. 11.): Tvoje letošnje ocene bodo zate zelo dobre, a nekdo bo hotel, da se še bolj potru-diš. Veliko se uči in sledi pri pouku. Če je bila zima izčrpavajoča, ti bo pomlad napolnila baterije do konca leta. April bo adrenalinsko obarvan, ne bo manjkalo ne izbruhov strasti ne preprirov, vendar bo strast prevladala. Vse to boš maja in junija popolnoma pozabil-a, saj si lepšega obdobja ne bi mogel-a žele-ti. Z ljubeznijo boš imel-a več sreče spomladi. Čim več se druží z raki, levi in devicami. Srečen mesec: december.

STRELEC (23. 11.–22. 12.): V šoli ti gre dobro, zato si vzemi čas zase, za prijatelje in družino. Veliko pozornosti posveti ljubezni, ki se bo začela že septembra. Že konec marca te je obsijalo sonce v ovnu in ti vlilo tiste vroče energije in zagona, ki si ju tako potreboval-a. Želel-a si boš družbe in pozornosti, komunikativen-a boš in osvajalsko razpoložen-a. Druži se s kozorogi, dvojčki in ovni. Srečen mesec: november.

KOZOROG (23. 12.–20. 1.): Tebi ocene ne bodo delale težav, ker si naravno inteligenčen-a. Veliko ti pomenijo prijatelji, ki jih ne boš imel-a nikoli dovolj. Poišči si jih! Tako kot se za kozoroge spodobi, boš novo leto začel-a brez pretresov in po starem. Zaradi Sonca in Venere v tvojem znamenju boš izjemno priden-a in delaven-a, tudi ljubezensko življenje bo minevalo brez večjih pretresov. Tvoja ljubezen se bo odvijala že novembra. Druži se z vodnarji, strelci in tehtnicami. Srečen mesec: januar.

VODNAR (21. 1.–18. 2.): Tebi bodo ocene letos posebej naklonjene (zelo dobre), a le pri nekaterih predmetih. Največ težav boš imel-a pri matematiki ... A ne skrbi, le pridno se uči. Posvečaj se vsem. V ljubezni zvezde žarijo zate, s partnerjem bosta odkrivala drug drugega. Februarja pa boš postal-a nekoliko bolj samovoljen-a, ko bo treba uskladiti mnenja. Tvoja ljubezen bo še posebej dobra v juniju. Druži se z ribami, strelci in dvojčki. Srečen mesec: september.

RIBI (19. 2.–20. 3.): Ocene so zate mačji kašelj, zato se pridno uči še naprej. Zabavaj se s prijatelji in družino. Priložnosti za potrditev bo več kot dovolj, to obdobje lahko izkoristiš tudi v študijske namene in zablestiš. Tvoja ljubezen se bo začela avgusta. Druži se z vodnarji, tehtnicami in biki. Srečen mesec: julij.

Karin Knavs & Domineja Marič, 6. b

MODNE ZAPOVEDI

Poletje 2010

Barbika:

Če želite biti modni/e, si preberite ta članek:

Majice morajo biti roza bleščeče barve in imeti morajo tanke naramnice, velik izrez ter številko 15.

PREPOVEDANO JE NOSITI HLAČE!!!

Vse ženske MORAJO nositi krila, ki morajo biti mini. (priporočamo, da poslušate glasbo Tanje Žagar: Mini)

Čevlji morajo biti s petko, visoko vsaj 20 cm, petke morajo biti zelo špičaste. Barva: roza, vijolična, rdeča.

Verižice morajo biti FEJK* zlate (fensi).

Torbice so nujno roza!!! Najbolj modno je, da imajo bleščice.

Očala naj bodo D&G in naj bodo velika.

(sončna) morajo biti zopet ponaredek D&G. Barve: Pinki-Blinki (to barvo so ustanovile Barbike (če želite izvedeti, kakšna barva je to, se morate oglasiti na uradu za Barbike)).

Očala

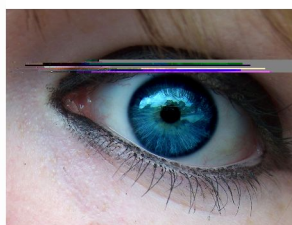
Šminka mora biti Mac in seveda roza. Barvica za oči mora biti temno vijolična. Ličila za nad oči morajo biti svetlo roza. Puder mora biti najtemnejši, čeprav že tako ali tako morate hoditi v solarij.

Uhani morajo biti dolgi vsaj 10 cm in zopet ponarejena firma Gucci. Seveda morajo biti ali zlati ali roza ali svetlo vijolični ali kar vse skupaj.

NIKOLI ne smete imeti **glave brez dodatkov**. Uporabite roza nakit.

Lasje morajo biti nenaravno blond. Uporabljati morate šampon z dodatkom bleščic. Oči pa morajo biti modre, če jih nimate, uporabite leče.

NIKAR ne nehajte brati! Čakajo vas še modni nasveti za fante!!!!!!!

Keni:

Majice naj bodo zelo oprijete, roza ali vijolične. Še bolj modni boste, če bo imela majica ovratnik, na desnem robu ovratnika pa dva srebrna gumba.

*Žal mi nismo našli takšne majice na računalniku.

kratke in oprijete. BARVA: roza ali bela,
lahko kombinirate oboje.

Hlače pa nosite

GUCCI

PAS mora biti širok, temno vijoličen, ko se zapre, se mora videti, da je Guccijev.

Nogavice naj bodo s pokončnimi črtami, saj vas bo to povečalo.

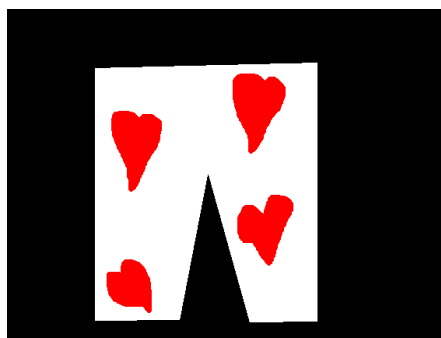

*Če imate težavo, da nimate na nogavicah pokončnih črt, si ji narišite. Ker pa seveda fantje tega niste sposobni, prosite Barbie, da vam pomaga.

KRAVATA: Naj bo v vijolični barvi. Najbolje je, da se barve prelivajo. **MODNI NASVET:** Namesto kravate uporabite metuljček!

SPODNJICE: Najbolj modne so bele s srčki. Priporočamo najdražje in najmanjše, da vam bodo poudarile postavo.

FRIZURA pa naj bo polizana (kupite si 50 gelov, saj morate na dan porabiti 2 škatlici oz. tubi). Če imate temne lase, se morate pobarvati na blond z roza prameni. Če imate daljše lase, si jih spnite v čop.

HVALA, DA STE SI PREBRALI ČLANEK O MODI, KI VAM BO ŠE KAKO KORISTIL. UPOŠTEVAJTE MODNE NASVETE IN BODITE COOL.

**VAŠI SVETOVALKI
PETRA RIBIČ IN MANCA OPARA, 6. b**

EKO KVIZ

- 1) Kaj je to ekologija?
 - a) Veda o človeškem vedenju.
 - b) Preučevanje odnosov med organizmi in človekom.
 - c) Onesnaževanje okolja.
 - d) Kupovanje stanovanja.
- 2) Katere odpadke ločujemo?
 - a) Steklo, papir, kovine.
 - b) Umazane in čiste smeti.
 - c) Industrijske in domače odpadke.
 - d) Zelene, rumene in rdeče.
- 3) Zakaj ločujemo odpadke?
 - a) Zato, da se mama ne jezi.
 - b) Zato, da jih lahko recikliramo.
 - c) Saj jih ne ločujemo.
 - d) Zato, da ne smrdijo.
- 4) Katera dejavnost najbolj ogroža živali?
 - a) Božanje.
 - b) Hranjenje.
 - c) Pretiran lov.
 - d) Onesnaževanje okolja.
- 5) Obkroži najbolj ogroženo živalsko vrsto!
 - a) Rjavi medved.
 - b) Kos.
 - c) Vidra.
 - d) Siva čaplja.
- 6) Kateri viri energije so obnovljivi?
 - a) Veter.
 - b) Premog.
 - c) Nafta.
 - d) Uran.
- 7) S čim prihranimo več energije?
 - a) Ugasnemo luč na hodniku.
 - b) Tuširamo se, namesto kopamo.
 - c) Hrano pečemo, namesto cvremo.
 - d) Uporabljamo papirnate brisače.
- 8) Katere snovi ogrožajo podtalnico?
 - a) Cigaretni dim.
 - b) Gazirane pijače.

- c) Pesticidi in umetna gnojila.
 - d) Toplogredni plini.
- 9) S katerim prevoznim sredstvom najmanj onesnažujemo okolje?
- a) Avto na dizelski pogon.
 - b) Električni vlak.
 - c) Avtobus.
 - d) Kolo.
- 10) Katero od naštetih katastrof je posledica človekovega ravnanja z okoljem?
- a) Potres.
 - b) Razlitje nafte.
 - c) Cunami.
 - d) Izbruh vulkana.
- 11) Zakaj je Ljubljansko barje ekološko pomembno?
- a) Ker je tam smetišče.
 - b) Zaradi rodovitne zemlje.
 - c) Barje ni ekološko pomembno.
 - d) Zaradi raznolikosti rastlinja in živalstva.
- 12) Kisli dež najbolj prizadene:
- a) mamice z otroki.
 - b) iglaste gozdove.
 - c) soline.
 - d) smučarski šport.

- 13) Kako lahko tudi ti pomagaš pri skrbi za čisto okolje?
- a) Zbiram zamaške.
 - b) Odnášam smeti.
 - c) Ugašam luči.
 - d) Jem zdravo hrano.

Sestavila in fotografirala: Bronja Vencelj Merc, 6. b

RECEPTI PO SVETU

RECEPTI PO SVETU

KITAJSKA: Piščančje perutnice s sojo

Potrebuješ:

- 2 jedilni žlici sojine omake
- 1 čajno žličko kitajske mešanice 5 začimb
- 1 jedilno žlico limoninega soka
- 2 mladi čebuli
- 1 jedilno žlico medu
- 1 jedilno žlico paradižnika ali kečapa
- 12 piščančjih perutnic
- kuhinjsko folijo

Priprava:

Sesekljaj čebulo. V skledi jo zmešaj s sojino omako, z začimbami, limoninim sokom, medom in s paradižnikovo mezgo.

Napikaj kožo perutnic in jih namaži z omako. Pokrij jih in jih čez noč spravi v hladilnik.

Nastavi pečico na 220 °C. Folijo razgrni po pekaču in nanjo naloži perutnice. Nekaj omake obdrži za kasneje.

Peci približno 45 min. Redno jih obračaj in maži z rezervno omako. Biti morajo hrustljave, rjave in mehke.

MEHIKA: Tortilje

Potrebuješ:

200 g polnozrnate moke
50 g margarine ali masla
120 ml tople vode
malo olivnega olja
malo sira po želji

Priprava:

Moko presej v skledo. Dodaj margarino, zdrobi jo na koščke v velikosti graha in primešaj vodo. Zmesi testo.

Razdeli ga na 12 kepic. Namaži jih z oljem, pokrij s prtičem in pusti stati 20 min. Na pomokani površini jih razvaljaj v kroge s premerom 14 cm.

Težko ponev narahlo namaži z oljem. Vsako tortiljo peci 2 min. z obeh strani, da se pojavijo bleščeči madeži.

Tortilje namaži z izbranim nadevom, vsako prepogni in postreži. Po vrhu naribaj še malo sira.

NADEVI ZA TORTILJE

Guacamole:

Potrebuješ: 2 zrela avokada, sok ½ limone, 1 paradižnik, 1 mlado čebulo, 3 jedilne žlice kisle smetane, ščepec soli in čili

Priprava:

Sesekljaj mlado čebulo. Olupi in nareži paradižnik. Olupi avokado, razpolovi ga in odstrani koščico.

Zmešaj vse sestavine z vilicami ali električnim mešalnikom.

Refritos:

Potrebuješ: 400 g rdečega luščenega fižola iz pločevinke, 1 čebulo, strok česna, 30 g margarine ali masla, ščepec soli in čilija

Priprava:

Olupi in sesekljaj čebulo in česen. Na srednji temperaturi stopi v ponvi margarino in na njej 5 min. počasi praži čebulo.

Zmečkaj fižol in ga skupaj s papriko dodaj zmesi. Vse skupaj kuhaj tako dolgo, da se zgosti.

Salsa:

Potrebuješ: 1 malo pločevinko paradižnika, 1 malo čebulo, čili v prahu po okusu (poskusi s ½ čajne žličke), ščepec soli in popra

Priprava:

Čebulo olupi in sesekljaj ter jo zmešaj z ostalimi sestavinami.

Pikantno salso omili s skledo hladne kisle smetane, zmešane z narezanimi kumaricami.

SREDNJI VZHOD: Burek

Potrebuješ:

250 g listnatega testa

4 jedilne žlice olivnega olja

350 g skute

velik šopek mete

ščepec popra in muškatnega oreška

Pečico segrej na 180 °C.

Priprava:

V skledi zdrobi skuto in jo potresi s poprom in muškatnim oreškom.

Meto operi in jo nareži s škarjami. Dodaj jo skuti in vse lepo premešaj z vilicami.

Vzemi trakove testa in jih prereži po dolgem, da bodo široki približno 7 cm.

Testo namaži z oljem. Kot vsakega traku obloži s čajno žličko skute in zvij.

Zvijaj majhne trikotničke tako dolgo, da porabiš vso skuto.

Namaži jih z oljem in jih peci na pomaščinem pekaču 25 min., dokler ne postanejo zlato rumeni.

MADŽARSKA: Hladna češnjeva juha

Potrebuješ:

450 g češenj brez koštic iz pločevinke (uporabiš lahko tudi jagode ali maline)

125 ml vode

1 jedilno žlico koruzne moke

25 g sladkorja

1 jedilno žlico soka limone

1 kislo smetano

nekaj listov mete

Priprava:

Vsebino pločevinke stresi v cedilo, ki si ga položil preko posode. Češnje stisni skozi cedilo. Če ti je pretežko, jih zmelji v mešalniku.

Dodaj vodo in kuhaj na srednje močnem ognju, dokler ne zavre.

Koruzno moko in sladkor zmešaj z malo vode ter zmes dodaj juhi. Kuhaj 10 min. in ves čas mešaj.

Dodaj sok limone. Zlij v skledo in postavi v hladilnik, da se ohladi. Postreži z zvrhano žlico smetane in listi mete.

AFRIKA: Pečene banane

Potrebuješ:

4 velike banane

2 jedilni žlici rjavega sladkorja

1 čajno žličko cimeta

30 g masla ali margarine

Pečico nastavi na 180 °C.

Priprava:

Banane podolgem prereži na polovico. Naloži v ognjevarno posodo s prerezanimi stranmi, obrnjenimi navzgor.

Maslo stopi v ponvi na majhnem ognju. Primešaj sladkor in cimet. Prelij po bananah. Prekrij s folijo in peci 45 min.

Dober tek!

Za vas izbrala Daša Černe iz 7. c

KRIŽANKA

	1	2	3	4	5
6					
7					
8					
9				10	
	11	12	13		
14					
15					
16					

VODORAVNO:

1. Učenec OŠ
6. Kuhinjska posoda
7. Slovenski pevec (Zoran)
8. Vodna rastlina
9. Prva in zadnja črka v besedi krava
11. Nekdanja denarna enota v Sloveniji
14. Ilustrator
15. Mlada kravica
16. Naravni material

NAVPIČNO:

1. Gora v Julijskih Alpah
2. Rusko moško ime
3. Ime grške boginje
4. Ime slovenskega pevca (Smolar)
5. Delavec na ranču
6. Spačeno bitje
10. Orjaški tropski kuščar
12. Sarajevski nogometaš in trener (Ivica)
13. Jezero (angleško)
14. Bikov glas

Andrej Kušar, 7. c

GUESS!

I live in a forest and I'm not a mammal. I have a sharp beak with which I cut holes into trees. Who am I?

Dominik Žnidaršič, 7. a

I'm a mammal. I live in South America, where I am also domesticated. I am known for my fur. They make wool of it. I'm related to camels.

Nejc Jaklič, 7. a

I live in Australia. I like to eat little babies and I'm very dangerous.

Elvis Tabaković, 7. a

Hi! I am a ghost. I was born on 29th August 1958 in Indiana. My skin was black. When I was four I was a singer in a band with my four brothers. Then in the year 1971 I started a solo career as a singer. I was very popular with my interesting dance steps. I was really a very good dancer. The most popular album Thriller was the best selling album of all times.

I was a rich man. I earned a lot of money but I wasn't satisfied. I wanted to change my nose because I didn't like it. And then I wanted to change my mouth. After that surgery I wanted even to change my skin! Then I got sick. My money disappeared so I had to start working again. I was preparing 50 big concerts but I never appeared on stage anymore. I was dead before my big concerts started.

Have you guessed my name?

Daša Černe, 7. c

Šolske šale

Med poukom glasbene vzgoje vpraša učitelj Janezka: »Zakaj so nekatere tipke na orglah črne, druge pa bele?« Janezek odgovori: »Bele so za poroko, črne pa za pogreb.«

Učiteljica vpraša učenca, kako visoka je šola. On ji odgovori, da dva metra. Učiteljica vpraša, zakaj ravno toliko. Učenec odgovori: »Imam jo čez glavo!«

Janezek se pritožuje: »Oči, ti hodiš v službo pa dobiš plačo. Mami hodi v službo in dobi plačo. Učitelji hodijo v službo in dobijo plačo.«

»In kaj je narobe?« vpraša oče.

»Otroci hodimo v šolo, prav tako kot učitelji, vendar ne dobivamo plače. To je krivica!«

»Nace, kje pa dela tvoj očka?« v začetku šolskega leta vpraša učiteljica novega učenca v razredu.

»V podjetju, kjer se ukvarjajo s prihodnostjo!«

»Kaj pa dela?«

»Koledarje tiska!«

zbrala Adriana Jordan, 7. a

Renata Dražetić, 6. d

UČENCI SO POKAZALI SVOJE ZNANAJE

TEKMOVANJE ZA CANKARJEVO PRIZNANJE OD 6. – 9. RAZREDA

Priprave za 6. in 7. razred je vodila Vida Frelih. Pripravljali smo se v okviru dodatnega pouka. O pesmih Ervina Fritza Vrane smo se pogovarjali in jih interpretirali vsebinsko, oblikovno in s stališča pesniškega jezika. Pisali smo tudi nekaj poskusov interpretacijskega esaja. Po šolskem tekmovanju so rezultati naslednji:

Iz 6. razredov je tekmovalo 13 učencev, med njimi jih je 5 doseglo bronasta priznanja. To so Bronja Vencelj Merc (6. b), Eva Žukovec (6. a), Manca Opara (6. b), Žan Luka Lavriha (6. a) in Anja Simčič (6. c).

Iz 7. razredov je tekmovalo 11 učencev, 4 so dosegli bronasta priznanja. To so Andrej Kušar (7. c), Zala Fekonja (7. a), Katja Gosar (7. c) in Darian Tomašević (7. b).

Priprave za 8. in 9. razred je imela Barbara Vinkler. Obravnavali so Majnice in majhnice Toneta Pavčka. Težko so uskladili čas priprave, kajti sposobnejši učenci imajo obilo aktivnosti. Nekateri so se pripravljali samostojno. Šolsko tekmovanje se je zaključilo tako:

Iz 8. razredov je tekmovalo 12 učencev. 4 so dosegli bronasta priznanja, in sicer Karin Hrovatin (8. d), Emra Bečić (8. a), Urška Pirc (8. c) in Maša Špicar (8. a). Prve tri so se udeležile regijskega tekmovanja.

Iz 9. razredov je tekmovalo 18 učencev, 6 jih je doseglo bronasta priznanja. To so Aleksander Učakar (9. a), Klara Osterman (9. b), Matic Petrič (9. a), Veronika Nahtigal (9. c), Pia Erman (9. a) in Luka Okorn (9. a). Prvi štirje so tekmovali tudi na regijskem tekmovanju. Regijsko tekmovanje je bilo 2. februarja na OŠ Poljane. Učenci so pisali esej na pesem Učiteljica Pavla. Med osmošolci sta Karin Hrovatin in Urška Pirc dosegli srebrno CP, Klara Osterman iz devetega pa tudi srebrno in se je udeležila državnega tekmovanja, ki je bilo 20. marca.

Vsem učencem, prejemnikom bronastih in srebrnih priznanj, iskreno čestitamo.

za aktiv slavistov Vida Frelih

TEKMOVANJE IZ ZNANJA ANGLEŠČINE

Rezultati devetošolcev

Na *šolskem tekmovanju*, ki je bilo že v novembru, so *bronasta priznanja* osvojili:

Klara Osterman, 9. b, Matic Petrič, 9. a, Ava Rajh, 9. c, Eva Rajh, 9. c, Jan Golob, 9. b, Teja Petkovšek, 9. d, Pia Erman, 9. a, Svit Menart, 9. b, Neja Intihar, 9. c, Tina Popović, 9. b, Timotej Mencin, 9. b, Ana Mavretič, 9. b, Ana Berkopec, 9. c, Lina Zobec, 9. b, Eva Cimperman, 9. d, Andraž Starič, 9. b, Aleksander Učakar, 9. a.

28. januarja je bilo na OŠ Kolezija *regijsko tekmovanje* devetošolcev v znanju iz angleškega jezika. *Srebrno priznanje* so osvojile:

Zala Žnidaršič, Eva Ilić in Izza Otorepec Černe, vse iz 9. c.

Na *državno tekmovanje*, ki je bilo 7. 4. 2010 na OŠ Jožeta Moškriča v Ljubljani, sta se uvrstili Zala Žnidaršič in Eva Ilić.

Zlato priznanje je osvojila Zala Žnidaršič.

Vsem učencem in učenkam čestitamo za dosežene rezultate!

mentorica Petra Kajzer Kvalič

Rezultati osmošolcev

Učenci osmih razredov so lahko letos prvič tekmovali iz znanja angleščine in bili izjemno uspešni, saj so skupaj dosegli kar 14 priznanj, od tega eno zlato, 7 srebrnih in 6 bronastih priznanj.

ZLATO priznanje je osvojil Tim Hiti Ožinger iz 8. d;

SREBRNO priznanje so osvojili Tina Jakša iz 8. b, Pia Lavriha iz 8. a, Maj Antešić iz 8. c, Jošt Hočevnar iz 8. a, Emra Bečić iz 8. a, Lucija Šerjak iz 8. b in Eva Korenčič iz 8. b;

BRONASTO priznanje pa so osvojili: Petra Ilenič iz 8. b, Urša Pirc iz 8. c, Sandra Marković iz 8. c, Ludvik Rodič iz 8. c, Jerneja Kolbl iz 8. c in Blaž Karner iz 8. a.

Vsem učencem iskreno čestitamo za izjemen dosežek.

mentorica Erika Golob

MATEMATIČNO TEKMOVANJE – TEKMOVANJE ZA VEGOVA PRIZNANJA

Tudi letos so učeni naše šole tekmovali na matematičnem tekmovanju za Vegova priznanja.

Dne 18. marca 2010 smo pričeli s šolskim tekmovanjem - imenovanim Matematični kenguru. Tekmovalo je 112 učencev od 6. do 9. razreda.

Osvojili so 32 bronastih Vegovih priznanj.

6. razred: Žan Cimperman, Bronja Vencelj Merc, Ana Jaklič, Petra Ribič, Patrik Hlebanja, Tina Ključevšek, Zala Jerše, Jan Rus in Neja Jeršin.
 7. razred: Dominik Žnidaršič, Katja Gosar, Ana Hrbljan, Brina Kurent in Jan Debeljak.
 8. razred: Pia Lavriha, Luka Piškurič, Martin Žukovec, Karin Hrovatin, Lucija Šerjak, Blaž Karner, Boris Podobnik, Eva Korenčič in Tina Jakša.
 9. razred: Eva Cimperman, Jan Golob, Žan Vidmar, Pia Erman, Matic Petrič, Ana Cimperman, Luka Okorn, Tilen Kreft in Anja Bačak.

Na področno tekmovanje, kjer so matematiki z naše šole, dne 31. marca 2010, tekmovali za srebrno Vegovo priznanje, je odšlo 32 učencev.

Srebrno Vegovo priznanje so osvojili:

7. razred: Darian Tomašević, Katja Gosar, Brina Kurent, Ana Hrbljan, Dominik Žnidaršič, Jan Debeljak in Žiga Vičič.

8. razred: Lucija Šerjak, Karin Hrovatin in Pia Lavriha.

9. razred: Jan Golob, Matic Petrič, Tilen Kreft, Eva Cimperman, Pia Erman, Žan Vidmar in Luka Okorn.

Najboljši pa so potem tekmovali na državnem tekmovanju, ki je bilo 17. aprila 2010 v Ljubljani.

Zlato Vegovo priznanje so osvojili:

7. razred: Katja Gosar, Darian Tomašević in Brina Kurent.

9. razred: Jan Golob.

Učenka 7. razreda Katja Gosar je bila na državnem tekmovanju še posebej uspešna, saj je osvojila 3. nagrado.

aktiv učiteljev matematike

LOGIKA

Tudi v letošnjem šolskem letu smo na šoli izvedli tekmovanje iz znanja logike. Potekalo je v petek, 8. 1. 2010. Sodelovali so učenci 6., 7., 8. in 9. razreda. Bronasta priznanja so osvojili naslednji učenci:

6. razred
 Nina Žabjek
 Žan Cimperman
 Lara Repar

7. razred
 Katja Gosar
 Brina Kurent
 Daša Černe
 Dominik Žnidaršič
 Jan Debeljak
 Luka Košmerl
 Ana Hrbljan

8. razred
 Tina Jakša
 Lucija Šerjak
 Karin Hrovatin

9. razred
 Ana Berkopec
 Ana Cimperman
 Matic Petrič
 Žan Vidmar
 Jan Golob

Šolskemu tekmovanju je sledilo državno tekmovanje, ki je potekalo na OŠ Koseze 30. 1. 2010. Udeležili so se ga učenci 7., 8. in 9. razreda: Katja Gosar, Brina Kurent, Dominik Žnidaršič, Luka Košmerl, Jan Debeljak, Ana Hrbljan, Tina Jakša, Ana Berkopec, Ana Cimperman, Matic Petrič in Žan Vidmar. Zlato priznanje je osvojila učenka 7. razreda Ana Hrbljan.

Veseli smo, da imamo toliko zanimanja tudi na področju logike in da se učenci zelo dobro izkažejo pri logičnem razmišljanju, sklepanju.

Vsem tekmovalcem in prejemnikom priznanj čestitamo za odlične rezultate.

mentorica Andreja Marucelj Štrus

TEKMOVANJE IZ BIOLOGIJE ZA PROTEUSOVO PRIZNANJE

Šolsko tekmovanje je bilo izvedeno 4. februarja 2010. Tekmovalo je 16 učencev iz osmih in devetih razredov. Bronasto priznanje je doseglo 14 učencev:

Karin Hrovatin	8. d
Zala Žnidaršič	9. c
Ava Rajh	9. c
Ana Dobnikar	8. d
Emra Bečić	8. a
Ana Berkopec	9. c
Anja Šinkovec	9. a
Eva Rajh	9. c
Aleksander Učakar	9. a
Pia Erman	9. a
Jan Golob	9. b
Matic Petrič	9. a
Andraž Starič	9. b
Katja Kozin	9. c

Na državno tekmovanje se je uvrstilo prvih 6 učenk.

Na državnem tekmovanju so srebrno priznanje osvojile:

Karin Hrovatin	8. d
Ava Rajh	9. c
Emra Bečić	8. a
Ana Berkopec	9. c

mentorica Mojca Drašler

TEKMOVANJE IZ ZNANJA O SLADKORNI BOLEZNI

Šolskega tekmovanja se je udeležilo 46 učencev iz 8. in 9. razreda.
Bronasto priznanje je doseglo 33 učencev.

iz 8. a: Emra Bečić, Pia Lavriha, Lara Burkat, Pia Gašperšič, Valerija Oblak, Karin Slobodnik, Nika Kastelic
iz 8. b: Miha Jezovšek, Lara Turk, Lucija Šerjak, Pia Cerkovnik, Urban Barbič
iz 8. c: Urša Pirc
iz 8. d: Karin Hrovatin, Ana Dobnikar
iz 9. a: Pia Erman, Anja Šinkovec, Luka Okorn, Matic Petrič
iz 9. b: Jan Golob, Tina Popovič
iz 9. c: Eva Rajh, Ana Berkopec, Ava Rajh, Urša Brinovec
iz 9. d: Eva Cimperman, Ana Cimperman, Zala Dernovšek, Teja Petkovšek, Teja Miklavc, Kristina Žagar, Anita Pečavar, Hana Trček

Na državno tekmovanje so se uvrstile tri učenke: Emra Bečić, Karin Hrovatin, Pia Erman.

Na državnem tekmovanju je zlato priznanje osvojila Emra Bečić. Srebrno priznanje pa sta osvojili Karin Hrovatin in Pia Erman.

mentorica Mojca Drašler

ZAUPAJMO V LASTNO USTVARJALNOST 2010

Učenci so se s svojimi raziskovalnimi in seminarскими nalogami udeležili 23. srečanja »Zaupajmo v lastno ustvarjalnost 2010«. Izdelali in uspešno zagovarjali so 4 raziskovalne naloge in 1 seminarsko nalogo.

Pod mentorstvom učiteljice Marjete Petrica je Jan Golob iz 9. b izdelal raziskovalno nalogo z naslovom Radioaktivni odpadki pri izkoriščanju jedrske energije v Sloveniji. Pod mentorstvom učiteljice Mojce Drašler pa so nastale tri raziskovalne naloge ter ena seminarska naloga:

Aleksander Učakar iz 9. a je izdelal raziskovalno nalogo z naslovom Grška kornjača. Emra Bečić iz 8. a in Karin Hrovatin iz 8. d sta izdelali raziskovalno nalogo z naslovom Kaj storiti, če ...

Učenke iz 9. c, Ava in Eva Rajh ter Ana Berkopec, so izdelale raziskovalno nalogo Reklame in še enkrat reklame.

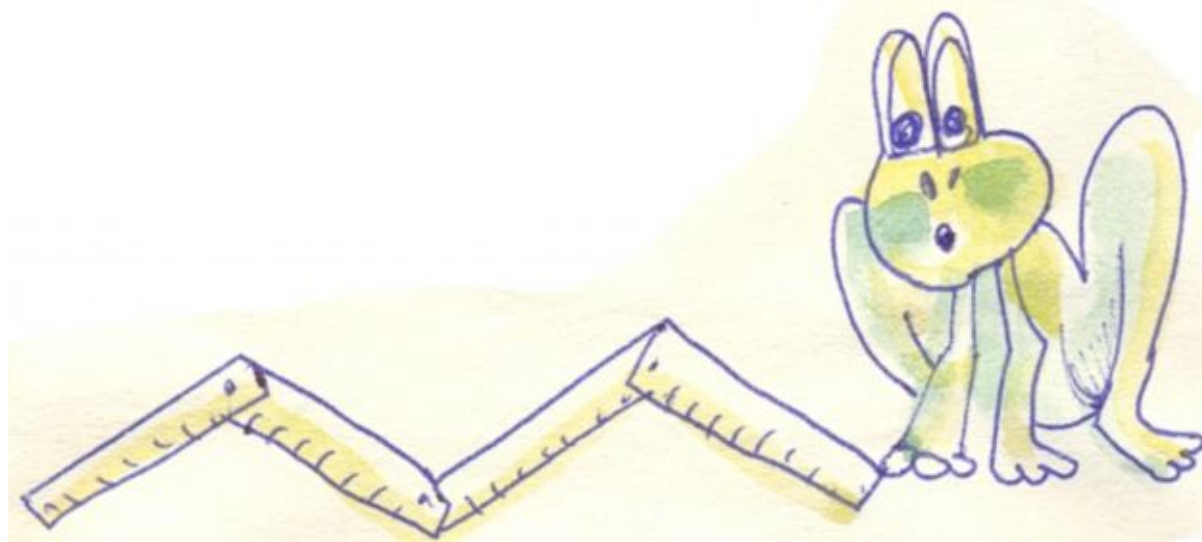
Seminarsko nalogo z naslovom Začetek ali konec ... H1N1 so izdelale učenke iz 9. c razreda: Eva Ilič, Kaja Remic in Neja Intihar.

Raziskovalna naloga z naslovom Reklame in še enkrat reklame se je uvrstila na državno srečanje mladih raziskovalcev v Murski Soboti, kjer so avtorice osvojile bronasto priznanje.

Mojca Drašler

GEOGRAFSKO TEKMOVANJE

V šolskem letu 2009/2010 je bila tema geografskega tekmovanja Zemlja v vesolju. 20. januarja 2010 je sedemnajst devetošolcev in devetošolk sodelovalo na šolskem

tekmovanju iz geografije. Prvi trije so kot ekipa zastopali našo šolo na območnem tekmovanju 12. marca 2010 na OŠ Livada. Jan Golob iz 9. b, Ava Rajh iz 9. c in Matic Petrič iz 9. a so se dobro odrezali. Prejeli bodo bronasto priznanje.

Da bi imeli geografijo vedno radi, jim želi mentorica Irena Ušeničnik.

TEKMOVANJE IZ ZNANJA KEMIJE

Na šolskem in državnem tekmovanju so se učenke in učenci naše šole spet izkazali kot dobri poznavalci kemijskih zakonitosti.

Na šolskem tekmovanju so **BRONASTO** Preglovo priznanje dosegli naslednji osmošolci:

Blaž Karner, Samo Remec, Jan Prevolnik, Sandra Markovič, Jaka Žabjek, Ludvik Rodič, Mark Starin, Martin Žukovec, Maša Dreven, Pia Cerkovnik, Miha Jezovšek, Tina Jakša, Žiga Hrovat, Eva Korenčič, Pia Lavriha, in Pia Vrtačnik Dujić.

Med devetošolci pa imajo bronasto Preglovo priznanje *Pia Erman, Tilen Kreft in Timotej Mencin.*

Na državnem tekmovanju so **SREBRNO** Preglovo priznanje osvojili – iz 8. razreda *Urša Pirc* in *Karin Hrovatin* ter iz 9. razreda *Žan Vidmar*.

Izjemen uspeh na državnem tekmovanju pa je dosegla **EMRA BEČIČ** iz 8. a, saj bo na slavnostni prireditvi prejela **ZLATO** Preglovo priznanje.

mentorica Genija Simončič

FIZIKA

V mesecu marcu smo organizirali šolsko tekmovanje mladih fizikov. Za bronasto Štefanovo priznanje je v znanju fizike sodelovalo 33 učencev 8. razreda in 35 učencev 9. razreda. Tekmovanje je pri učencih vzbudilo dodatno zanimanje za fiziko, za dogajanje v naravi in življenje po zakonih narave. Pri pripravljanju na tekmovanje so vsi tekmovalci vložili veliko truda.

Rezultati tekmovanj so naslednji:

8. razred

	Ime in priimek	Razred	Bronasto priznanje	Srebrno priznanje	Zlato priznanje
1	Karin Hrovatin	8. d	•	•	•
2	Blaž Karner	8. a	•	•	•
3	Samo Remec	8. a	•	•	
4	Matic Možina	8. d	•	•	
5	Jan Prevolnik	8. b	•	•	
6	Pia Gašperšič	8. a	•		
8	Miha Jezovšek	8. b	•		
9	Urša Pirc	8. c	•		
10	Emra Bečić	8. a	•		
11	Jošt Hočevvar	8. a	•		
12	Tina Jakša	8. b	•		
13	Nina Križaj	8. c	•		
14	Pia Lavriha	8. a	•		
15	Boris Podobnik	8. c	•		
16	Lucija Šerjak	8. b	•		
17	Martin Žukovec	8. d	•		

9. razred

	Ime in priimek	Razred	Bronasto priznanje	Srebrno priznanje
1	Jan Golob	9. b	•	•
2	Tilen Kreft	9. d	•	•
3	Pia Erman	9. a	•	
4	Svit Menart	9. b	•	
5	Kristina Žagar	9. d	•	
6	Matic Petrič	9. a	•	
7	Neja Intihar	9. c	•	
8	Luka Okorn	9. a	•	
9	Eva Rajh	9. c	•	
10	Eva Ilič	9. c	•	

11	Anja Šinkovec	9. a	•	
12	Ana Berkopec	9. c	•	
13	Urša Brinovec	9. c	•	
14	Eva Cimperman	9. d	•	
15	Sanja Drobac	9. d	•	
16	Timotej Mencin	9. b	•	
17	Ava Rajh	9. c	•	
18	Aleksander Učakar	9. a	•	
19	Žan Vidmar	9. d	•	

Vsem sodelujočim še posebno učenkam in učencem, ki so prijeli priznanja, iskrene čestitke. Sodelovanje in priznanje naj bodo vzpodbuda za nadaljnje delo na področju fizike.

mentorica in vodja tekmovanja Marjeta PETRICA

TEKMOVANJE IZ PRVE POMOČI

V letošnjem šolskem letu smo tudi izvedli krožek PP, sicer v skrajšani obliki. Z učenkami Ava Rajh, Eva Rajh, Ana Berkopec, Hana Trček, Eva Cimperman, Ana Cimperman, Emra Bečić in Karin Hrovatin smo se v mesecu februarju pripravljale na lokalno tekmovanje ter zasedle odlično 7. mesto.

mentorica Hedvika Kosmač

TEKMOVANJE IZ PROMETA

V sredo, 12. 5. 2010, so se trije učenci udeležili tekmovanja Kaj veš o prometu. Tekmovanje je bilo na OŠ Savsko naselje v dveh kategorijah: kolo in kolo z motorjem. Jan Rus in Tomaž Smrekar iz 6. a sta v kategoriji kolo ekipno dosegla 4. mesto. Matej Kosi iz 9. c pa v kategoriji kolo z motorjem 3. mesto.

mentorica Helena Vindiš

REZULTATI ŠPORTNIH TEKMOVANJ

Jesenski in spomladanski kros

Nina Žabjek, 2. mesto

Lidija Žabjek, 2 x 3. mesto

Tinkara Kreft, 1. in 4. mesto

Sara Polanc, 4. mesto

Jan Petrovič, 2. mesto

Timotej Težak, 3. mesto

Dvoranska atletika

Katarina Kujundžić, 1. mesto – skok v višino

Domen Zemljič, 2. mesto – skok v višino

Ekipno: mlajši učenci 2. mesto

mlajše učenke 7. mesto

Mali in veliki atletski pokal

Jesenski in spomladanski mali atletski pokal:

Maks Jamnik, 2. in 5. mesto – tek na 60 m

Domen Zemljič, 3. mesto – tek na 300 m, 2. mesto – skok v višino

Nejc Planinc, 2. in 1. mesto – tek na 600 m

Jan Petrovič, 3. mesto – tek na 600 m, 3. mesto tek na 300 m

Vito Ninkovič, 2 x 1. mesto – skok v višino

Jan Abram, 4. mesto – skok v višino

Rok Pintar, 5. mesto skok v višino, 3. mesto – met vortexa

Luka Bernik, 2 x 4. mesto – skok v daljino

Tomaž Smrekar, 5. mesto – met vortexa

Sara Polanc, 4. mesto – tek na 600 m

Nina Žabjek, 5. mesto tek na 600 m

Katarina Kujundžić, 2 x 1. mesto – skok v višino

Zala Fekonja, 3. mesto – skok v daljino

Žiga Vičič, 4. mesto – tek na 300 m

Timotej Težak, 5. mesto – skok v daljino

Nejc Goli, 5. mesto – skok v daljino

Kaja Škerlj, 6. mesto – tek na 60 m

Tinkara Kreft, 1. mesto – skok v daljino

Renata Dražetič, 2. mesto – met vortexa

Jesenski in spomladanski veliki atletski pokal:

Sabahet Duranović, 2. in 3. mesto – tek na 60 m

Luka Piškurič, 1. in 4. mesto – skok v višino

Žan Kumše, 2. in 3. mesto – skok v višino

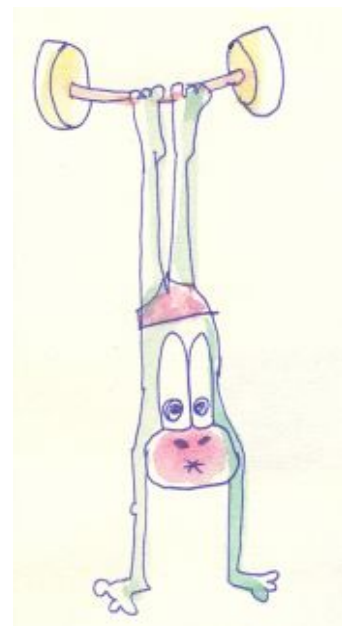
Jan Prevolnik, 3. mesto – skok v daljino

Alen Čeman, 3. in 1. mesto – met vortexa

Lara Burkat, 5. in 1. mesto – skok v daljino

Pia Gašperšič, 5. mesto – skok v višino

Štefeta 4 x 100 m dečki 3. mesto

Elma Hasanović, 4. mesto – skok v daljino
Nika Kastelic, 2. mesto – met vortexa
Anja Bačak, 1. mesto – met vortexa
Marko Čergič, 3. mesto – suvanje krogle
Alex Knavs, 3. mesto – skok v daljino
Elin Bašić, 4. mesto – tek na 60 m
Ana Berkopec, 4. mesto – skok v višino

Košarka

Starejši dečki so se uvrstili v četrtfinale državnega prvenstva.

Igrali so: Marko Čergič, Mario Petrović, Luka Primar, Žan Balen, Andrej Kušar, Elin Bašić, Miha Gale, Anže Mencinger, Nik Plavšič, Luka Kralj, Žan Kumše, Žiga Vičič.

Rokomet

Mlajše deklice so osvojile 3. mesto. Igrale so: Anesa Šabić, Nina Plečnik, Nina Žabjek, Katarina Kujundžić, Mateja Drolc, Lara Božović, Ivana Josić, Renata Dražetić.

Mlajši dečki so osvojili 1. mesto. Igrali so: Matic Vidic, Nejc Planinc, Domen Primec, Rok Pintar, Gal Škorc, Domen Novak, Tomaž Smrekar, Luka Kramar.

Starejši dečki so osvojili 2. mesto. Igrali so: Matic Pandelj, Anže Korenčič, Žiga Vidic, Nejc Planinc, Domen Novak, Tomaž Smrekar, Gal Škorc, Jan Prevolnik, Jaka Žabjek, Martin Žukovec.

Namizni tenis

Ekipno 2. mesto, igrali so: Miha Flajs, Tilen Šinkovec, Arteja Košir, Sara Tatalovič.

Posamezno: Miha Flajs, 4. mesto.

Vsem učencem, ki so zastopali našo šolo na različnih športnih tekmovanjih, čestitamo!

Lidija Marinčič Bele

VSEBINA

UVODNIK.....	1
DEVETOŠOLCI SE POSLAVLJAJO	2
INTERVJUJI.....	6
V ŠOLI IN OB NJEJ SE DOGAJA MARSIKAJ	10
MOJA DRUŽINA	20
UČENCI SE POSKUŠAJO KOT PISATELJI	22
USTVARJALNOST OB PREBRANIH BESEDILIH.....	29
MOJ HOBI.....	31
OKRUŠKI S TEKMOVANJA ZA CANKARJEVO PRIZNANJE	36
ŽIVALI IMAMO RADI	41
VREDNOTE	45
S KNJIGO V ROKI V LETU 2010.....	47
HOROSKOP	54
MODNE ZAPOVEDI.....	57
EKO KVIZ.....	61
RECEPTI PO SVETU	63
KRIŽANKA.....	67
GUESS!	67
UČENCI SO POKAZALI SVOJE ZNANAJE.....	70